

NORDISK VISA

I URVAL AV
KNUT BRODIN
OCH
BERTIL MOLDE

*Utgiven i samråd med Föreningen Norden av
Kursverksamheten vid Stockholms Högskola för
bruk i skolor och fri undervisning.*

Visans värld är oändlig. I visan speglas människans hela liv med bekymmer och glädjeämnen, längtan och lycka, arbete och vila.

Det hundratal visor som här presenteras kommer från hela Norden, några är månghundraåriga, några helt moderna. Men visan har egentligen ingen ålder, den bara finns och skall finnas så länge människan och hennes värld består.

Denna visbok vill ge kontakt med Nordens språk och nordisk kultur. De finska och isländska visorna meddelas med svensk översättning. I en kort kommentar nämns något om de olika visornas författare, kompositörer och ålder.

Kanske kan urvalet diskuteras, men ingen av visorna är likgiltig och det är det väsentliga.

Stockholm i september 1948.

Knut Brodin.

Husförhörsvisan.

En är allén som råder över himme-

len och jorden Tolv skå-de-bröden
 el - va a - postlar

ti - o budor-den gav han upp sin and'
 ni-onde timmen

åt - ta sa - ligheter sex sten - tav - lor i
 sju böne - punk-ter

Kana Ga-li-lé fem Moseböcker fy-ra
 tre

'vangelister Abraham Isak och Jacob
 patriarker

två stentavlor en är al - lén som

rå - der ö - ver him - me - len och jor - den.

1. En är allén som råder över himmelen och Jorden.

2. Två stentavlor. En är allén som råder över himmelen och jorden.

3. Tre patriarker, Abraham, Isak och Jakob. Två stentavlor En är etc. ...

4. Fyra 'vangelister, tre patriarker, Abraham etc.

5. Fem Moseböcker, Fyra 'vangelister, tre etc. ...

6. Sex stentavlor i Kana, Galilé, Fem Moseböcker, fyra etc. ...

7. Sju bönepunkter, Sex stentavlor, fem etc. ...

8. Åtta saligheter, sju bönepunkter, sex etc. ...

9. Nionde timmen gav han upp sin and, åtta saligheter, sju etc. ...

10. Tio budorden, nionde timmen gav han upp sin and, åtta etc. ...

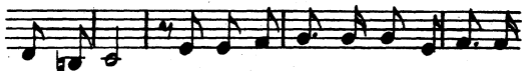
11. Elva apostlar, tio budorden, nionde etc. ...

12. Tolv skådebröden, elva apostlar, tio budorden, nionde timmen gav han upp sin and, åtta saligheter, sju bönepunkter, sex stentavlor i Kana, Galilé, fem Moseböcker, fyra 'vangelister, tre patriarker, Abraham, Isak och Jakob, två stentavlor, en är allén som råder över himmelen och jorden.

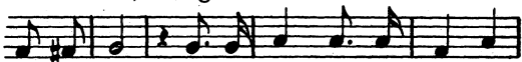
Dä gör däsamma.

Dä gör dä-samma vart du kommer

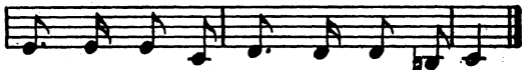
när du dör, dä gör dä-samma vart du kommer

när du dör för be - kan - ta på båda

stäl-le-na dä har du. Dä gör dä-

samma vart du kommer när du dör.

2. Dä gör däsamma var du stupar, kavaljer; dä gör däsamma var du stupar kavaljer, ty rosorna de glöda i dödens högkvarter. Dä gör däsamma var du stupar, kavaljer.

Hej vad det susar.

Hej vad det susar ut - i lö - ven,

hej vad det glittrar i kronor och ljus. Hej vad det

spelar på fi - o - ler i detta trevliga hus.

Tomma glas i gott kalas.

Tomma glas i gott kalas värden ic-ke
Ful - la glas i gott kalas gästerna ej

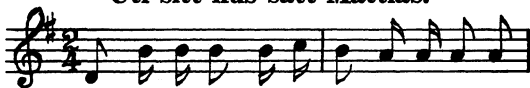

hedra där - för fyller jag mitt glas
hedra där - för tömmer jag mitt glas

brö - der fyl - len ed - ra.
brö - der töm - men ed - ra.

Uti sitt hus satt Mattias.

Ut - i sitt hus satt Mat ti - as och glodde,

glod - de och trodde och trodde och glodde.

Tänk - te att tro ut - i tös - hjärtat bodde,

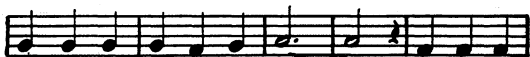

kors sicken lus - ti - ger tro.

Ack den som hade ändå.

Ack den som hade än - då _____

en li - ten undangömd vrå långt bortom

glitter och flärd, långt bortom nöjenas värld.

Å våra bockar.

Å våra bockar å våra getter å
 våra fyrfota fän, de gå i skogen å
 plocka nöt-ter å gnaga barken
 av träen, bar-ken av träen.

The musical score is written on a single treble clef staff with a key signature of one sharp (F#) and a 3/4 time signature. It consists of four lines of music. The first line contains the first two lines of lyrics. The second line contains the next two lines. The third line contains the next two lines and includes a first ending bracket over the final two notes. The fourth line contains the final two lines of lyrics and includes a second ending bracket over the final two notes.

Du å jag vi båda

Du å jag vi båda segla i en låda
 Du å jag å en ko segla i en träsko
 När vi kom till Köpenhamn så var lådan
 När vi så kom
 full av vann, fram till Rom så var lådan tom.

The musical score is written on a single treble clef staff with a key signature of two flats (Bb, Eb) and a 3/4 time signature. It consists of four lines of music. The first line contains the first two lines of lyrics. The second line contains the next two lines and includes a first ending bracket over the final two notes. The third line contains the next two lines of lyrics. The fourth line contains the final two lines of lyrics and includes a second ending bracket over the final two notes.

Å kjöre vatten.

Å kjöre vatten å kjöre ve,
å kjöre hvem som kjöre vi;

å kjöre tömmer över heia.
je kjörer gjenta mi eia.

De rö - de Ro - sor å de öi - e blå,

de vakkre gjenter holder je ut - å.

Helst når je får den je' vi' ha så

er de mo - resomt at le - va.

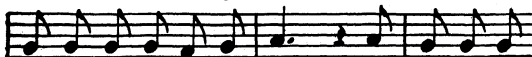
Bonden och ölet.

Det var en god gammel bon · de-

man, som skulle gå ut et-ter öl, som

skulle gå ut et-ter öl, som skulle gå

ut et-ter öl, etter öl, etter hoppansa, tra-

la la la som skulle gå ut etter öl.

2. Till konen kom der en ung student mens manden var ut etter öl, mens manden var etc.

3. Han kysste konen på rosenmun och klapped henne på kind mens manden var ut etc.

4. Men manden stod bagved dørrn och såg vordan det hele gick til för han var icke ut etc.

5. Och så tog han studenten och källingen med och kasted dem bägge på dörrn och sen gick han ut etter öl, etter öl etc.

6. Och sensmoralen av dette är: tag konen din med etter öl, tag konen din med etter öl etc.

Ack huru snart.

Ack hu - ru snart vå - ra säl - la

dar förrun - nit! Sedan Christian Ul - rik

rest ha vå - ra tårar run - nit. Han kom -

mer väl å - ter den sö - ta Christian Ul - rik.

Gråten nu bröder.

Gråten nu bröder bror Bellman

är bliven dö - der Vem skall nu

sjunga vå - ra vi - sor som han?

O du gode gamle.

The musical score is written on a single treble clef staff in G major (one sharp) and common time. It consists of three lines of music. The first line begins with a 'I' above the staff. The second line begins with a 'II' above the staff. The third line begins with a 'III' above the staff and ends with a double bar line. The lyrics are printed below the notes.

O du gode gamle Genralløjtnant
 Jansen, Jansen, Hvorfor gik du baglends
 ud af Dandsen, Dandsen, Dandsen? Oj! Oj! Oj! Oj!

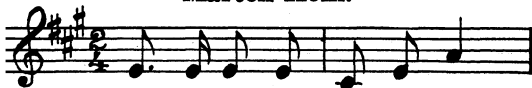
Gubben han sade.

The musical score is written on a single treble clef staff in D minor (two flats) and 2/4 time. It consists of two lines of music. The first line begins with a 'I' above the staff. The second line begins with a 'II' above the staff and ends with a double bar line. The lyrics are printed below the notes.

Gubben han sa · de till kä · ringen sin
 "Kä · ra mor lappa byx · orna min
 ut · i dans · i · ke ut · i dan · si · ke.
 bak i an · sik · te, bak i an · sik · te.

2. Gumman hon tog sig ett igelkottaskinn uti dansike, uti dansike. Och alla små klorna dem vände hon in bak i ansikte, bak i ansikte.

Mårten Holk.

Mår ten Holk av ing - en känd

knappt av hund och kat - ten. Bod - de i Vin -

tappargränd och drack ba - ra vat - ten.

2. Satt och skrev på sin sextern dammig i syr-
tuten. Drömde ständigt om kvatern, men fick
aldrig ut en.

3. Hans diné var näst till svält, bara sill på fa-
tet, men så kom han ut i fält — kommissariatet.

4. Mårtens lycka således gjord, högt han sätter
hatten, har grann rock och ståtligt bord, smakar
aldrig vatten.

5. Skrattar du min vän? Ah tig! Drick och
rök din pipa, och lär dig en gång av krig nyttan
att begripa.

Kammeratens røde Næse.

Kam - mera - tens rø - de Næse, Kamme -

ra - tens rø - de Næ - se Kam - me - ra - tens
 Næse har sin Blomstringstid, Vin - ter
 og Som - mer Kam - meratens rø - de Næse
 blom - mer. Vin - ter og Sommer Kamme -
 ratens Næse har sin Blomstringstid.

Bror Bellman.

Bror Bellman, bror Hellman och bror Kex -
 ell de ta sig en tuting var - en - da kväll.

Molnen komma, molnen gå.

Molnen komma, molnen gå
 stundom hjärtat fry - ser. Men där uppe
 i det blå hoppets stjärna ly - ser.

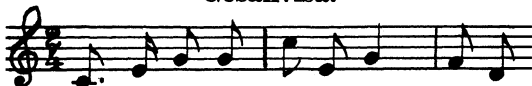
The musical score is written on a single treble clef staff in G major (one sharp) and 4/4 time. It consists of three lines of music. The first line starts with a first ending bracket (1) over the first four measures. The second line has a second ending bracket (2) over the last four measures. The piece concludes with a double bar line.

Lilla David Bagare.

Lilla David Ba - gare och stora David
 Skräddare och al - la så fal - la de
 ned ut - i put - ten i put - ti - put - ti - putten
 i put - ti - put - ti put - ten.

The musical score is written on a single treble clef staff in C major (no sharps or flats) and common time (C). It consists of four lines of music. The first line has first (1) and second (2) ending brackets. The second line has a third (3) ending bracket. The piece concludes with a double bar line.

Gesällvisa.

Mån - dag gör jag ing - en - ting, ingen -
Tis - dag ser jag mig om - kring, mig om -

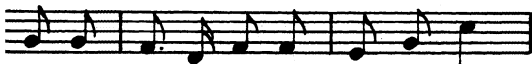

ting, ing - en - ting.
kring, mig - om - kring.

Ons - dag går jag

ut och vankar, Torsdag sit - ter jag i

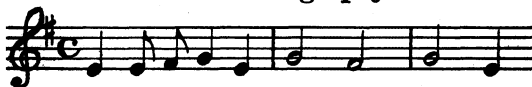

tankar, Fre - dag gör jag vad jag vill.

Lör - dag står hel - gen till.

Brandvakten och gatpojarna.

Klockan är el - va sla - gen, hör väk -

tarens rop! Klockan är el - va sla - gen.

Gatpojkar: Hellgren har ont i magen — det hör vi allihop! Hellgren har ont i magen!

Min Tornyster den er pakket.

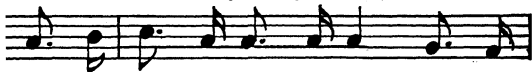
Min Tor - nys - ter den er pak - ket,

jeg skal rej - se, jeg skal rej - se, og ved ej

hvor - hen. Skal jeg rej - se? Ja jeg skal!

Skal jeg rej - se? Ja jeg skal! Jeg skal

rej - se og komme hjem i - gen.

2. Og maaske at vi kommer tilbage om et Aar eller to eller tre, men maaske det aldrig sker, vi tilbage kommer mer, naar vi drage til fremmede Land.

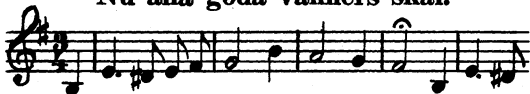
3. Min Flaske den er tom, men den skal fyldes, den skal fyldes med Brændevin! Skal den fyldes? Ja den skal! Skal den fyldes? Ja den skal! Den skal fyldes, men tømmes igen.

4. Min Pige hun er syg og hun er daarlig, og hun græder, men ved ej hvorfor! Skal hun græde? Ja, hun skal! Skal hun græde? Ja, hun skal! Hun skal græde, men holde op igen.

5. Min kæreste hun hedder Adolfine, Adolfine det er hendes Navn. Adolfine Pellerine, Kaveline Josefine og i Stockholm der er hun født.

6. Og farvel nu I kære gode Venner! Nu farvel hver en levende Sjæl! Nu farvel, vi ses igen! Nu farvel, vi ses igen! Naar vi mødes, saa ses vi igen.

Nu alla goda vänners skål.

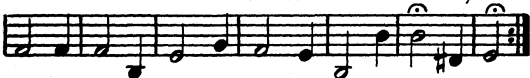
Nu al-la goda vänners skål, gu-tår! Ja al-la

goda vänners skål, gu-tår! *Försgångare:*

När-va-ran-de, från-

Korus: När-va-ran-de, från-

va-ran-de och de som komma fa-ran-de, gu-tår!

va-ran-de och de som komma fa-ran-de, gu-tår!

Tordenskiold.

Jeg vil synge om en helt.

li-ke kjent ved fjord og belt, om den

herre kjekk og bold, om den tappre

Tordenskiold.

2. Mens i vogga han lå svöpt, Peter Wessel var han döpt, på fregattens skansevoll fikk han navnet Tordenskiold.

3. Atten barn gikk fram på rad hos hans far i Trondheims stad: døtre seks og sønner tolv, men kun en ble Tordenskiold.

4. Litt ustyrlig som det går, var han nok i barndomsår, lærte bok kun halvt med vold: "heller slåss", sa Tordenskiold.

5. Nå i hand han hadde fått, men det våpen var for smått, på kanoner fikk han hold, "de går an", sa Tordenskiold.

6. All hans manndom og bedrift kan ei stå i dette skrift, eventyr i hundrefold er fortalt om Tordenskiold.

7. Rask han vokste opp på val fra matros til admiral. Ingen glans og ære gold fikk dog makt med Tordenskiold.

8. For sin synd av hjertens grund bad han i sin siste stund, gav sin sjel så Gud i vold, sådan döde Tordenskiold.

9. Skal til kamp på bölgens topp flaggets kors i stavnen opp, gid der bak den röde fold stod en helt som Tordenskiold.

Canon.

Sá ég spó - a suður i flóa,
 syngur ló - a ut - i móa "Bi, bi, bi, bi,
 Varið er komið víst á ny.

Spoven såg jag söder i myren, ljunpiparn på mossen sjunger: "Bi, bi, bi, bi." Våren är kommen hit på nytt.

Tallen.

Det stod en tall, en väldig tall, en

hisklig tall, en ryslig tall, en farlig tall, en

krokig tall, en tokig tall, en grönan tall, en

skönan tall, en topplös tall, en hopplös tall, en

fröjdlös tall, en höjdlös tall, på ber - get. Men

ne - re ut - i dalar - na, ja ne - re ut - i

dalar - na sken so - la på jo - la.

Ravel Barkare.

Så vil·ja vi dricka Ravel Barkares skål och

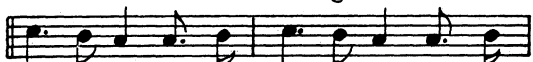
hava broder Håkansson i minne Ravel

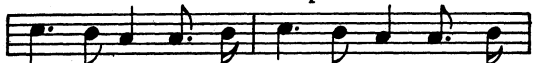
Barkare dricker Rasmus Harpare till det

bästa han kan och han git-ter. Ravel

Barkare Rasmus Harpa·re Ste-fan

Skinnare Jockum Bryggare Jost Nål-

makare Jon Hatt·ma·ka·re Bengtsson

Bälta-re och Truls Syl·la·re Jö·ran

Må·la·re Nils Tunn·bin·da·re Clas Sko-

ma·ka·re Las·se Ba·ka·re Ta·ge

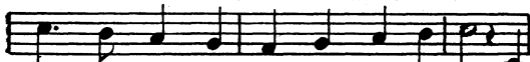
Dan·sa·re Jerker Krö·ga·re Håkan

Gni·da·re Jan Kalk·ba·sa·re Petter

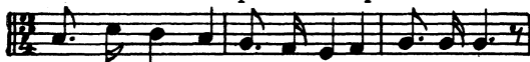
Skräddare Las·se Svar·va·re Nis·se

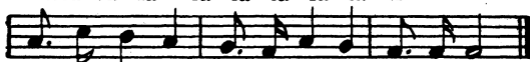
Snic·ka·re. Vi drickom Berga by. Så

dansa vi al·la på klam·par·na nu.

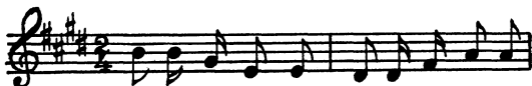

Tra la la la la la la tra la la

tra la la la la la la la la la.

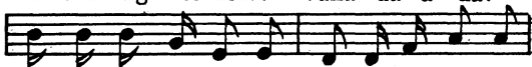
Tycker du om mej?

Tycker du om mej? Jaha dä gör ja'.

Ä dä riktigt sä-kert? Jaha dä ä dä!

Får jag komma te dej? Ja-ha dä får du.

Hopp sudde rudde rudde rullan lej.

2. Köper du ringen? Jaha dä gör ja. Sätter den på fingern? Jaha dä gör ja. Ä dä riktigt säkert? Jaha dä ä dä. Hopp sudde rudde rudde rullan lej.

3. Reser vi till prästen? Jaha dä gör vi. Gifter oss för resten? Jaha dä gör vi. Ä dä riktigt säkert? Jaha dä ä dä. Hopp sudde rudde rudde rullan lej.

4. Köper du salmboka? Jaha dä gör ja. Skriver du på pärmen? Jaha dä gör ja. Ä dä riktigt säkert? Jaha dä ä dä. Hopp sudde rudde rudde rullan lej.

Skärsliparen.

Har I något sli - pa här, snurr urr
 urr. Saxar, knivar an-nat mer, snurr urr
 urr. För en rake - kniv jag tar åt - ta
 shilling hur det går, snurr urr urr.

2. Flicka lilla, om du vill, snurr urr urr, gifta dig så säg mig till, snurr urr urr. Får en man med grann gestalt, som dig väl försörja kant. Snurr urr urr.

En gång i min ungdom.

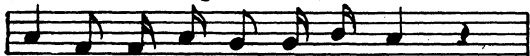
En gång i min ungdom älskade jag

en flicka med sköna och ljuva behag

Hon lov-te mig tro i lust och i nöd

allt in-till den ble-kas-te död.

Hej hopp fad-de ridd-lad-de rallan lej,

Hej hopp fadde ridd-lad-de rallan lej,

Hon lovte mig tro i lust och i nöd

allt intill den ble-kas-te död. Tjo!

Emigrantvisa.

Från Göteborg jag reste hit och

stannade i Boston. På läcker - heter

är här rikt, med druvor släckes törsten.

2. Tre rätter mat till målet fås på blanka silverfaten. Jag smörjer riktigt här mitt krås, men ingen sup till maten.

3. Var flicka här en ängel är och engelska kan alla. Fast skorna smala klackar bär de stå — men kan dock falla.

4. De håret uti lockar bär och därpå sitter hatten samt endast bakelser förtär och dricker sodavatten.

5. Här finnas djur av alla slag och till och med moskiter samt sämre folk i vardagslag, de flesta katoliker.

6. Här svanor finns som aldrig dö, de största uti världen. De simma nere i en sjö i Boston Public Garden.

7. Ja stor är staden, husen sen, i Sverige finns ej maken, ty väggarna är marmorsten med äkta guld på taken.

8. Och ingenstans jag trivs så väl som uppå detta ställe. Adjö med er och leven väl och glömmen aldrig Pelle.

Nils Båtsman.

Nils Båtsman han sålde sin e - nas - te

ko var - fö - re han köpte sig fidlan så

god, Fi - li säcken och fi - li påsen, fi - li fidlan

så god fi - li säc - ken och fi - li

på - sen, fi - li fid - lan så god.

2. Nils Båtsman han gångar sig utom by, så mötte där honom en bonde så kry.
3. Och vill du nu spela på fidlan för mig, så vill jag nu lösa upp pungen för dig.
4. Nils Båtsman han gångar sig över en bro, där tappa' han bort sin fidla så god.
5. Nils Båtsman han gångar sig över en bäck, där tappa' han bort sin fidesäck.
6. Nils Båtsman han gångar sig hem till sin gård och ute för honom hans hustru står.

7. Och har du nu tappat bort fidlan för dig,
så skall du heller aldrig glömma mig.
8. Ja, om jag blir gammal som moss uppå trä,
aldrig skall jag köpa fidla för få,
för nu haver jag fått stryk, för jag haver
tappat fili fidlan, fili säcken, fili fidlan så god.

Haven tack och godnatt.

Haven tack och godnatt för en redeliger

skänk, denna skänken skall bliva hos gudi

väl-be-tänk och sedan så lyftom vi på

vår hatt och bjuda både värden och vär-

dinnan godnatt. Haven tack och godnatt!

Ja nu tør man jo sige.

Ja nu tør man jo si - ge og

gø - re næsten hvad man vil, men dengang,

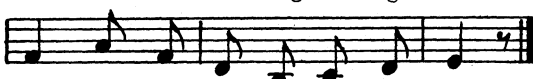
jeg var Pi - ge, gik det ej saa - dan til.

Da var man stræng og ær - bar.

Aa saa ær - bar! Og Pi - ger - ne i -

sær bar sig ik - ke ad som nu.

2. Saa snart de skulde svare en Herre, slog de Øjet ned, og rødmede naar bare man nævnte Kærlighed. Og Bryllup og deslige, ja deslige, var Ord, som ingen Pige paa tyve Aar forstod.

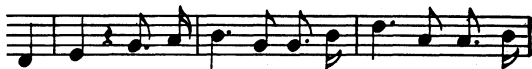
3. Dengang var aldrig Talen om eget Valg, for Mor og Far bestemte Hr Gemalen, og saa var Sagen klar. Saasnart de foreslog ham, foreslog ham, saa nejed man og tog ham og takkede dertil.

4. Men nu er Børn rebelske, besatte af den onde Aand. De vover at forelske sig rent paa egen Haand. O fy! Nej jeg maa sige, rent ud sige ... Dengang da jeg var Pige, da var der Piger til.

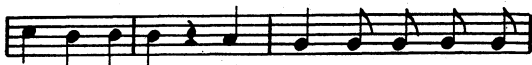
Va dä du?

Va dä du, ja va dä du som va i skjulet

mä mej. Va dä du, ja va dä du så svara

ja el-ler nej. För ost, smör och brö och

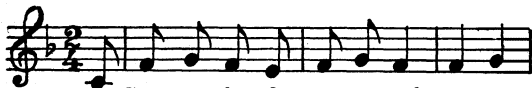

brännvin och länsman och stämning ja dä

ska du få för du val-sa så bra.

Golorumgris.

Gumman ha - de söner två, söner

två, den tredje var den grisen grå Go-

lo - rum - gris Söner två, grisen grå den

tredje var den grisen grå Go - lorum - gris.

2. Men grisen växte stor och stark, stor och stark, han trampa' stian ner i mark, Golorumgris. Stor och stark, ner i mark, han trampa' stian ner i mark, Golorumgris.

3. När grisen börja skumpa, skumpa, känns hela jorden dumpa, Golorumgris. Skumpa, dumpa etc.

4. Det kom en ryttare ridande, ridande och grisen kom framskridande, Golorumgris. Ridande, skridande etc.

5. Och ryttarn börja rusta sej, rusta sej, må Gud bevare mej för dem, Golorumgris. Rusta sej, mej för dej etc.

6. Och grisen sträckte ut sin nos, ut sin nos och ryttarn flydde strax sin kos, Golorumgris. Ut sin kos, strax sin kos etc.

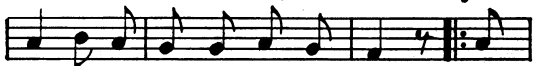
Han blåste i sin pipa.

Han blås - te i sin pi - pa, kom där

en li - ten du - va fram, hon het - te Kaj - sa

Li - sa, den tog jag i min famn. Sjung

fal - la - de, ral - la - de, ral - la - la, fal - la - de,

ral - la - de, ra - la - la. Hon het - te Kaj - sa

Li - sa den tog jag i min famn.

Morfar hade en gammal rock.

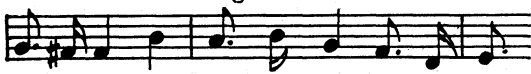
Morfar ha · de en gammal rock som
när han dansade som all · ra värst så

var av svi · ne · hår vä · ven och Rö · da
tog han flickan i nä · ven.

ro · sor är så här · liga vackra flickor ä så

kär · li · ga helst när man får dem som man

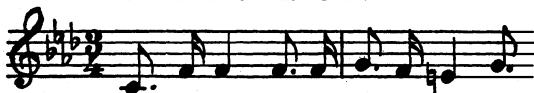

vill ha då är det nö · je att le · va.

2. Och fiskar små uti böljan gå de söka efter sin maka och så gör jag både natt och dag när jag min käraste saknar. Röda rosor etc.

3. Äpplet är både grönt och rött ändå bor masken därinne. När svennen talat så är det sött men han har falskhet i sinne. Röda rosor etc.

Erik XIV kärleksvisa.

Den som vill må i luften fly - ga
vill dock världen ö ver - ty - ga

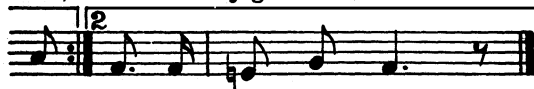
men mi - na vingar
till Karin är gå ej så högt. Jag

mitt hjärta böjt. En - var må följa sitt eget

sinn, kär hål - ler jag lil - la vännen min

En - lil - la vän - nen min.

2. Har hon ej guld eller stora skatter så har hon likväl det jag begär, den kärlek hon mig med omfattar är mig fastmer än guldets kär. Envar må följa etc. ...

3. Blänker hon ej av gyllene smycken så blänker dock hennes ögon skön, alldeles är hon i mitt tycke, fast hon av andra syns gemen. Envar må följa etc. ...

4. I stora hav gå stora vågor, stormväder, klippor och hårdan vind. Den som är klok bliver vid de låga källor, som finns i dalen sin. Envar må följa etc. ...

5. Man står ofta för rikmans dörrar klappar och slipper sällan in. Hos Karin jag det ej behöver, ty jag är hennes och hon är min. Envar må följa etc. ...

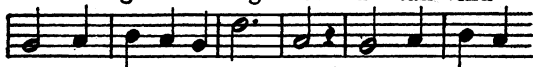
6. Adjö, farväl min hjärtans lilja till sinom mångtusende godnatt. Det sker dock efter Herrens vilja. Jag den bliver som jag har sagt. Envar må följa etc. ...

Vem kan segla.

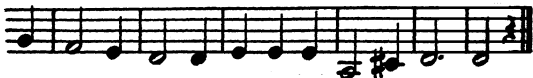
Vem kan segla för · u · tan vind?

Jag kan segla för · u · tan vind

Vem kan ro utan å · ror? Vem kan skiljas

Jag kan ro utan å · ror? Men ej skiljas

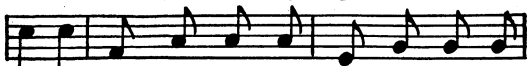
från vännen sin för · utan att fälla tå · rar?

från vännen min för · utan att fälla tå · rar

Gaar jeg udi Skoven.

Gaar jeg udi Skoven paa Mark og i
De dejligste Frugter paa Træerne

Enge, tænker jeg paa hende som mit
hænge men jeg ganske ro - lig la' —

Hjerte haver kær
er dem hænge der Fug - le - ne for nøje

sig syng - e saa frydelig kun jeg a -

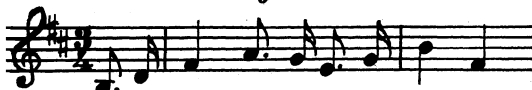

le - ne maa be - kym - re mig.

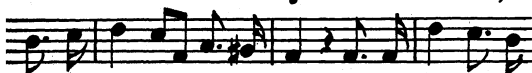
2. Men skulde med Tiden det sig saa forandre
at jeg kunde tale med min kæreste igen! Da vilde
jeg uden Bekymringer vandre, søge og omfavne
dig, min trofaste Ven! Gid du var mig saa nær,
som du nu langt borte er. Det er mit Ønske og
al min Begær.

3. Ja, tænk paa din Skaber, imens du lever, tænk paa din Kæreste, mens Hjertet det er ungt. Ja, tænk, at du lever i Velfærd og Glæder, mens jeg gaar alene og sukker saa tungt. Tænk paa din søde Ven, som du gav dit Hjerte hen, tænk, at vi engang kan samles igen!

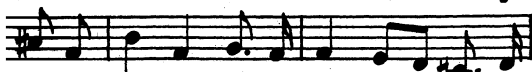
Yksin istun ja lauleskelen.

Yksin i - stun ja laules - ke - len,

aikan' on niin i - kä - vä. Vesi seisoo ja

linnut lau - laa, ei - kä tuulikaan ve - dä -

tä, Ve - si seisoo ja linnut laulaa, eikä

tuu likaan ve - dä - tä.

2. Oisko pursi ja punapurjeet, joilla mennä meren taa, tuolta tuottaisin sulholleni ko'on kul-taa ja hopeaa.

3. Sitten kutoa helskyttäisin papinpaita-kan-gasta: Kihla-sormus se kiilteleisi, voi mua, hullua neitoa!

4. Kihla-sormus on saamattani, kaukana on sulhoni, nähnyt en ole silmiänsä, nähnyt enkö eläes-säni!

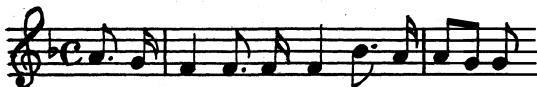
1. Uppå stranden jag ensam sitter, sjunger sak-ta på visan min. Tiden görs mig så lång och bit-ter, vind och vågor ha slumrat in.

2. Om jag ägde en riggad julle, for jag över det vida hav. Gyllne skatter jag hämta skulle, för att skänka min vän därav.

3. Vävde sedan förutan vila snö vitt tyg intill kvällen sen. Rastlöst skulle min skyttel ila, medan ringen på fingret sken.

4. Ack, i dårskap min tanke driver. Ingen ring har jag burit än, och kanhända det så förbliver, att jag aldrig får se min vän.

Til min elskede Mand.

Til min elske · de Mand jeg vil skri · ve

en Sang, og jeg dig den af Hjertet har

gi · vet. Naar jeg tænker paa dig, frydes

jeg saa in - der - lig, thi du er al

min Trøst her i Li - vet.

2. Udi Ungdomens Aar, udi blomstrende Vaar, da vi gav jo hverandre vort Hjerter. Vi var begge saa glad', naar vi hos hverandre sad', vi da glemte al Jordlivets Smerte.

3. Ud paa Bølgen den blaa maa du bort fra mig gaa, men dit Minde mig stedse dog følger. Ofte lider du Nød, ofte skuer du Død paa de vilde, de fraadende Bølger.

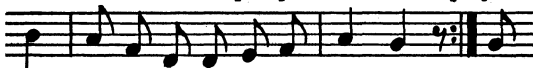
4. O, du brusende Hav, tidt du aabner din Grav, og utallige Sjæle du favner. Pigen mister sin Ven og en Fader sin Søn, ja, en Kone sin Mage tungt savner.

5. Du, min Gud, staa os bi, gør fra Kummer os fri, vær vor Støtte i Alderdoms Dage! Gør vor Dødstime let, vore Synder udslet, naar vi Afsked med Verden skal tage!

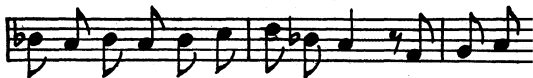
Det står ett träd.

Det står ett träd på min fa - ders gård
 Det vä - xer äp - pe - len där - up - på

det bär så underli - ga blommor
 som är båd' rö - da och grö - na Och

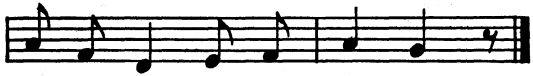
röda ro - sor är så här - li - ga och vackra

gossar är så kärli - ga helst när man

får den som man vill ha är

högsta nö - je på jorden.

2. Om alla buskar vore spikemat och alla bäckar vore soppa skulle jag ta mig ett stycke bröd och sätta mig till att doppa. Och röda rosor etc.

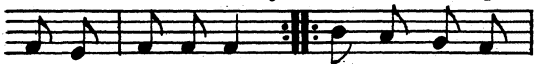
3. Och när jag går till min lilla vän så få de andra ont i magen. Så säga de: "Vad skall du med den, som är båd husvill och naken."

4. Nu lider det åt vår vänskaps slut nu har du intet mer att vänta, men jag skall giva dig en avskedsskyss, du har väl ingen fått kan jag tänka. Och röda rosor etc.

O scholares.

O scholares vo-ce pares jam me-
et cho-re-am ju-bi-le-am sem-per

cum con-ci-ni-te Jam ad festum
me-cum du-ci-te. Nos-ter coe-tus

mo-do mestum ser-vi-tu-tis stu-di-i
sperat laetus no-bi-lis con vi-vi-i

2. Convivari non tristari jubet lex in seculo, consolari, jucundari mandat Bacchus populo. Ergo gaude, concio scholarium. O si tale, tale, tale semper esset gaudium.

3. Felix ludus in quo nudus scholaris verberibus Non succumbit, nec decumbit magistri livoribus. Ergo gaude plaude laude etc.

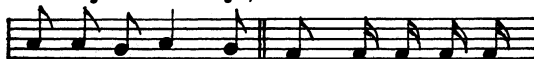
Ungersven talte.

Ungersven talte till kärestan sin:

min hjärtans fröjd, "Vil - le I träda i

lunden i dag?" Kom ro - sor och sa - li -

vi - er, kom lil - jor och persi - li - er, kom

kru - sa - de mynta och hjär - tans fröjd.

2. "Jag haver varit i lunden i dag." min hjärtans fröjd. "och lytte på den fåglesång." Kom rosor och etc.

3. "Du haver ej lytt på fåglesång, mer haver du stått efter ungersvens gång!"

4. "Jag haver ej stått efter ungersvens gång, jag haver lytt på fåglesång."

5. "Visste jag de orden voro sann, väl skulle den sorgen bliva all."

6. Deras tal ändas nu så väl, min hjärtans fröjd. Med goda lust, glädje och fröjd. Kom rosor etc.

Skatan sitter på kyrketorn.

Skatan sitter på kyrketorn och
 gåsen läggs i en gry - ta och
 den som har sitt hjär - te - korn be -
 höver där - med ej skry - ta.

2. Lilla vän kom tag i ring och dansa golvet i splitter, gör inte narr av hjärtesting, jag känner bäst var det sitter.

3. Hiss upp segel nu ha vi vind, jag vågar alltid på skutan. Var tar sin så tar jag min och stackars den som blir utan.

4. Havet svallar och skeppet far, från Göteborg till Kina. Och den sin vän i tankar har kan inte rasa och flina.

5. Fågeln sjunger i grönan lund och kvisten börjar att bära. Jag tänker på var rolig stund som jag lär få med min kära.

6. Sätt dig neder i bara snön, så fryser du ej om pannan, och om min ängel ej vore skön så tog jag säkert en annan.

Kråkedansen.

Krå - kedansen dansa vi och

jorden är fast under. Ingen fågel

flyger högre än kråkan då hon sjunger.

2. Jag går uti min örtagård ty tiden görs mig lång, där blev jag de nässler var ibland de röde rosor.

3. Jag tog de nässler i min hand och kasta' över gärdet. Nu haver jag mig så illa bränt allt för min hjärtlig kära.

4. Min kärast har mig brevet sänt, det är så illa skrivet. Hon har en ann kärar än mig och vill mig övergiva.

5. Om hon mig övergiva vill det sköter jag intet uppå. Aldrig regnar det så fast att solen icke skina må.

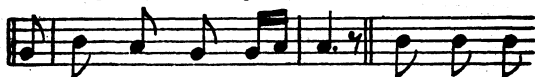
6. Min käraste i dansen går allt som en morgonstjärna, där står jag och ser uppå, jag unnar det så gärna.

7. Tag en vän hav honom kär, men en och icke flera. Så gör jag all kärstan min, det skall mig ingen förneka.

Drömkväde.

Styv - moder tyd du drömmen min,

I långan sommar - tid - ger jag dig

mitt gyllne skrin - Min lil - ja blid.

Fagert sjunger svanen ut i Solö-ar-lid.

Styvdottern:

2. Tycktes mig att månen lyste över hela Skåne.

3. Tycktes mig att stjärnor två sutto uppå bröstet små.

4. Tycktes mig en mäktig flod rinna genom hallen god.

5. Nu har jag sagt dig drömmen min, tyd den efter viljan din.

Styvmodern:

6. Tycktes du se månen: friar konungen av Skåne.

7. Tycktes dig de stjärnor två: äro kunga-döttrar små.

8. Tycktes dig en mäktig flod: det är all din levnad god.

9. Nu har jag tytt dig drömmen din. — I långan sommartid — ha du kvar ditt gyllne skrin! — Min lilja blid. Fagert sjunger svanen uti Solöarlid. —

Stjúpdóttirin:

1. Stjúpmóðir, ráddu drauminn minn.

— Um sumarlanga tíð. —

Ég skal gefa þér gullið skrin.

— Min liljan fríð.

Fagurt syngur svanurinn í Sóleyjarhlíð

2. Að mér þótti hann máni skina yfir alla Skáney.

3. Að mér þótti stjörnur tvær á mínum brjóstum sátu þær.

4. Að mér þótti sjávarflóð renna á mitt halargólf.

5. Nu hef ég sagt þér drauminn minn, ráddu hann eptir vilja þín.

Stjúpmóðirin:

6. Að þér þótti hann máni: þín biður kóngur af Skáney.

7. Að þér þótti stjörnur tvær: kóngadætur eru þær.

8. Að þér þótti sjávarfloð: það verður þín æfin góð.

9. Nú hef ég ráðið drauminn þinn. — Um sumarlanga tíð — Eigðu sjálf þitt gullið skrin. — Min liljan fríð. Fagurt syngur svanurinn í Sóleyjarhlíð. —

Nu är kommen den lycklige tid.

Nu är kommen den lycklige tid
Marken görs grön och solen görs blid

quo flo-res flori - antur
et silvae flori . . . an-tur. Då

glädja sig både få-gel och djur es - tatis

in dul - chore Där - till både pi-gor och

stol-ta jungfrur e - arumque a - mo - re

2. Vännen min på ett berg ser jag bo qui culmen habet litis (som har en topp av sten) upp till det berget leder en bro de gemmis et margaritis (av ädelstenar och pärlor) stod jag mig upp och gick därin progrediens ad illiam (skridande fram till henne) Tog hon mig strax i famnen sin pie palpabit maxillam (och jag smeker hennes kind).

3. Sade hon så välkommen då spes meae sanitatis (min hälsas hopp) vin må vi dricka för sorger sju de cornibus auratis (ur gyllne horn) lad hon mig så uti silkessång carbunculis oppresum (höljd med ädelstenar) Så sov jag så sött som en liten dräng diei ad ingressum (till dagen grydde).

Jag går med ängslan ut och in.

Jag går med ängslan ut och in

å ser små gräbborna dan-sa alla så

dansa de i en ring al-la så binda de

kransar Tra la la la la la lo

tra la la la la la la la la la

tra la la la la la la la la.

Tro ej Cloris.

Tro ej Cloris att jag är i di-na
 band så fast, att jag dem ej lö-sa kan när
 helst jag vill Se nu så går jag från dig bort
 och min hand en annan ger efter du
 mig alltid så för-aktat har Här finner
 jag vad jag be-gär då du min vän osta-dig
 är. Bästa Cloris kom igen och för evigt bliv min
 vän, Byt och ändra sinnelag se så gör jag.

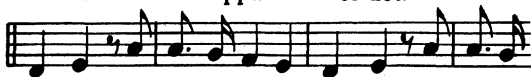
Ola lilla tog sin skrivarpenna.

O - la lil - la tog sin skrivarpenna och
Mera tit - ta han på Anna lil-la

sat-te sig i - jäm-te bor-det.
än han tit-ta uppå or-det.

Hå hå du O-la lil-la Nå nå, du Anna

lil-la. Jag är din och du är min så

länge kär - le - ken va - rar.

2. Anna lilla tog sin knyppeldyna och satte sig i jämte fönstret, mera titta hon på Ola lilla än hon tittade på mönstret. Hå hå du Anna lilla Nå nå du Ola lille. Du är min och jag är din så länge kärleken varar.

Med famnen full av ett ...

Med famnen full av ett blomster-
log åt fjä · ri · lars lät · ta

fång jag såg nyss Celine på sin träd-
dans och böl · jor · nas

gårdsgång, hon silvrade glans Hon

plockade både ros och syrén av doftan-

de häggen hon bröt en gren och

för var blomma som handen tog hon

sänkte sitt ö · ga och log.

2. Celine jag vet att herdinnan ler var gång som hon tror att en herde ser hur hon av blom-mor ett brokigt band hopbinder med smekande hand. Nu bröt du en kvist med ljusgröna blad och vajande hjärtan en sirlig rad. Det sista hjär-tat som kvisten bär en älskande herdes det är.

De herdar och herdinnor.

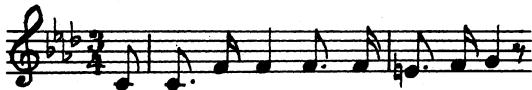

De herdar och herdin · nor de valla
 si-na får De ve · ta att sä · ga vad
 kärlek för · mår de ve · ta att
 sä · ga vad kär · lek för · mår.

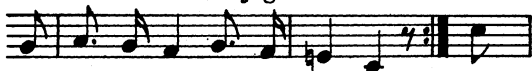
2. Kom skönaste herdinna kom räck mig din hand, så skola vi knyta förtroeliga band.

3. De banden som vi knutit dem ingen lossa kan. Blott döden, blott döden som löser alla band.

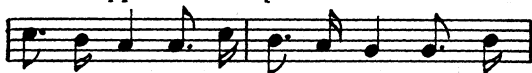
När månen vandrar.

När månen vandrar på fäs-tet blå
då tän-ker jag un-der-stundom så

och tittar in genom ru-tan,
och knäpper sak-ta på lu-tan: "Vad

du är lycklig, du må-ne kla-ra, som

får så högt ö-ver jorden fa-ra och

blott se på och blott se på.

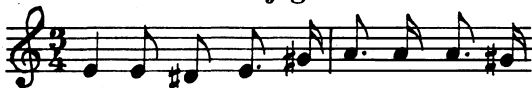
2. Visst ser du dårskaper utan tal, det kan man nog hålla tröligt, och älskande som förgås av kval och älskande som ha roligt. Visst ser du mången tår som rinner, men sorgen aldrig upp till dig hinner, det är för långt.

3. Spektaklet tröttar dig inom kort, det kan man inte förtänka. Då går du bara helt stilla bort, man tröttnar också att blänka. Så blir du borta i några dagar och kommer åter när du behagar och ser på oss.

4. O, milda måne, tag mig till dig från denna jorden så trånga. Helt säkert ingen skall sakna mig, ty såna ha de så många. Ja, tag mig till dig i det höga, så slipper helt visst mitt trötta öga att gråta mer.

5. Och när jag här ej skall dväljas mer och gröna kullen mig gömmer, du lika milt uppå graven ser, fast alla andra den glömmer. Då skall min ande, när den får fara till stjärnelanden, så fritt förklara min kärlek dig.

Se vad jag fick.

Se vad jag fick ut · i min lil · la
nät · ter munsjör och li · ka · dan ma ·

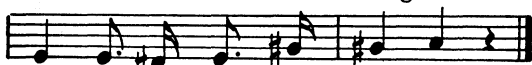
hand å se vad jag fick att föra.
dam som inte vet vad de skall göra

Håll ni er ba · ra städa · de å bra

så ska vi lå · ta dansen gå sta

från er å till nån an · nan.

Flickan hon gick.

Flickan hon gick sig ut om aftonstund
Gångar sig ensam bort till rosenlund

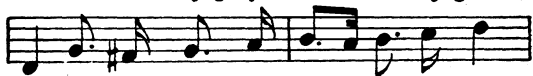
hennes tårar fal · la strida,
hennes klagan hörs så

vi-da Död är min fader, död är min

mor, In · te har jag syster, inte har jag bror,

Sorgen dock tror jag, bu · re jag nog,

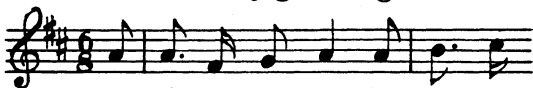

med en fästman vid min si-da.

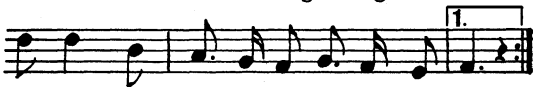
2. Gossen han stod och lyddes däruppå, hennes tårar falla strida. Hör du flicka skön vad jag dig säga må. Hennes klagan hörs så vida. Kärleken vänder aldrig igen, om du vill bli min utvalda vän, lovar jag nu och lovar jag sen att i döden trogen bliva.

3. Flickan hon räckte gossen sin hand, hennes tårar falla strida. Och gossen han tager henne i sin famn, hennes glädje hörs så vida. Hav tack för det du skänkte mig din tro nu så sörjer jag ej fader eller mor, inte jag gråter syster eller bror med en fästman vid min sida.

Clorinda jag ber dig.

Clo · rinda jag ber dig. glöm för
Na · turen om · ger dig då till

ett tag små husli · ga trevna bestyr.
behag om ut till dess ri · ke du

flyr. Med skönhet som ter sig ljuv som

en dag, då mor-gonens härlig · het gryr
och Phoebus han ler varmt strålande
ner mot dig som han tror, en gu · dinna.

2. Och blommorna sucka nöjda, om blott de röras av trippande fot. Förtjusande flicka, säll deras lott att väja för lekande hot. De drömmande blicka där du har gått som toge din smekning de mot. De Flora dig tro och skogen ditt bo men jag vet du är min Clorinda.

Älä itke äitini.

Ä-lä itke äiti · ni ä-lä äiti
kul · ta, vaikka vaan nyt i · sä-

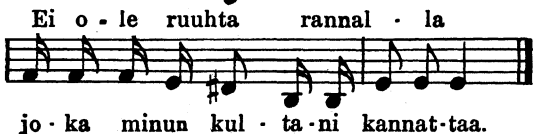

2. Älä muista murhetta, tuoll'on kirkas taivas
poikas' torjuu puutetta, vähentääpi vaivas.

1. Gråt ej mera moder kär, låt mig torka tå-
ren. Gråt ej fast vår fader kär ligger blek på bår-
ren.

2. Himlen är så klar och blå, den skall tröst dig
giva. Stark blir än min arm och då skall ditt stöd
jag bliva.

Min guldfågel.

2. Ikävä on aikani, päivät on pitkät surutont'
en hetkeä muistakaan. Voi mikä lienee tullut-
kaan, kun jo ei kultani kuulu'kaan!

3. Toivon riemu ja autuuden aika suruani har-
voin lievittää. Rintani on kuin järven jää, kuka-
pa sen viimeinki lämmittää?

4. Kotka se lanteli taivahan alla, sorsa se sou-
teli aalloilla. Kulka on Saimaan rannalla, lähteä
ei tohdi tuulelta.

1. Käraste gök som gal uti fjärran borta vid
Saimens andra strand, finns ingen julle där, som
kan föra min älskade hit i land?

2. Tiden är långsam och dagarna tunga, gläd-
jen har flyktat för längesen. Skall jag väl vänta
länge än, innan han kommer min hjärtevän?

3. Sorgen sänker sig i mitt sinne, ack det vore
så ljuvt att dö. Hjärtat är som en frusen sjö, vem
skall väl tina upp dess snö?

4. Örnen far under himmelens fäste, anden dy-
ker i vågens famn. Kärestan står på Saimens
strand, vågar för stormen ej ur hamn.

Unga flicka.

Unga flicka i din vår bind dig

myrtenkransen. Dansa medan du det

får, snart är du ur dan - sen.

2. Innan morgonen sin kos smyga sig behagen
då en annan yngre ros tränger dig ur dagen.

3. Spegla dig så länge än spegeln dig beröm-
mer, denna oförställda vän nog en dag du glöm-
mer.

4. Medan du ikring dig ser ynglingar i låga,
Flicka, sjung vid ditt klaver, skämta vid din båga.

5. Snart en herre återstår av den slav som
smilar, barnet gråter, vaggan går och klaveret
vilar.

6. Blomman utav levnaden lär dig då värdera,
dina femton år igen får du aldrig mera.

Som stjärnor små.

Som stjärnor små på himlen gå de

vinka till varann. Så gör du och jag min

vän för kär-le-ken för kär-le-ken e-

mel - lan dig och mig.

2. Som bäckar små i jorden gå igenom djupan
dal. Så gå du och jag min vän till kärleken, till
kärleken emellan dig och mig.

3. Som skyar små på himlen gå de flytta till varann. Så fly du och jag min vän till kärleken, till kärleken emellan dig och mig.

Kulna höst.

Kulna höst, med regn och töcken, bara
Ängar mag - ra som en öken tomma

backar, torra trän Isbe - lupna kärr och
fält och fåglaskrän

hagar, mörka gång och hal - an stig

Långa nät - ter kor - ta da - gar

sä - gen: Skall jag gif - ta mig.

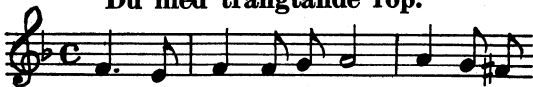
2. Horn som krönt så många pannor torde även kröna min. Hustruns knorr samt knot och bannor värre är än själva hin. Skall jag tåla sura miner, buller, larm och ordakrig, vaggegods som illa viner. Nej, jag vill ej gifta mig.

3. Tyst likväl: i kalla sängar, roligt är att ha kamrat, vacker flicka, vackra pengar, vackra gods samt hov och stat, vackra barn som ropa pappa — ack, vad fågnad innerlig! Kyssa, ta i famn och klappa. Jag tror väl, jag gifter mig.

4. Men ännu ett ord i laget! Tänk, om jag då råkar på en, som är av förra slaget; huru ville det då gå. Får jag ock av sista stycket, och jag skulle änklings bli; männ tro då mig hulpe mycket giftermål och frieri.

5. Så står jag bland tvenne lågor: dock, jag tror jag låter bli. Men, stor sak jag tror jag vågar. Lyckan står dem djärvom bi. Flicka kom! — nej blev man ute! Ack, vart skall man vända sig! Sist jag stannar i det slute! Gud vet, om jag gifter mig.

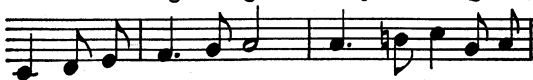
Du med trängtande rop.

Du med träng-tan-de rop kallad av

slav och kung. Säg var dväljer du dig?

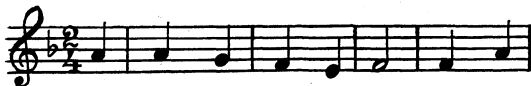
Bor du i klyftans sköt? Där, med ruvande

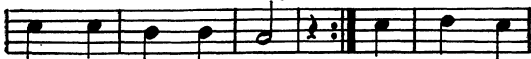
vingar, natten vaktar det gamla guld?

2. Bliva, trängta och dö, bjuder oss ödets lag — sällhet! är du en dröm? Gäckande känslors dröm? eller — är du en bild av sanna kommande himlars ro?

Den blomstertid nu kommer.

Den blomster · tid nu kom · mer med
Du nal-kas, ljuva som · mar då

lust och fågring stor, Med blid och
gräs och grö · da gror

livlig värma till allt som va · rit dött,

sig so · lens strå · lar när · ma och

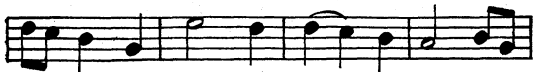
allt blir å · ter · fött.

2. De fagra blomsterängar och åkrens ädla säd, de rika örtesängar och lundens gröna träd, de skola oss påminna Guds godhets rikedom: att vi den nåd besinna, som räcker året om.

Du som av skönhet.

Du som av skön-het och be-

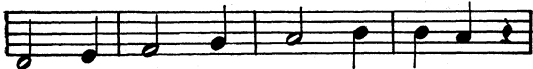
ha-gen en ren och him-melsk ur - bild

ger. Jag såg dig och från denna da-gen,

jag endast dig i världen ser. För-

gå - ves ur min å - syn tagen.

Mig blott din tan - ke un - nas mer,

I di - na spår av minnet dragen.

Jag endast dig i värl - den ser.

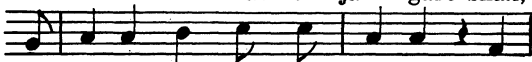
2. I allt din lånta teckning kännes, o evigt samma, evigt ny! Din växt blev liljans växt och hennes den friska glansen av din hy. Din blick i dagens blickar blandas, din röst fick näktergalens sång. Jag dig i rosens vällukt andas och västanfläkten har din gång.

3. Jag gick att visdomsdjupen spörja — din tanke rev mig ur dess famn. Jag gick att hjältars kväden börja men sittran lärde blott ditt namn. Jag ville ärans höjder hinna, men bortvek i det fjät du gick: Jag ville lyckans skatter finna och fann dem alla i din blick.

Döden han är en jägare snäll.

Döden han är en jä - gare snäll,

som ingen mañ kan und - lö - pa. I

dag tar han en, i mor - gon fem.

så månd han världen ut - ö - da.

2. Var vill du segla, var vill du ro, att döden dig icke skall finna. Han bliver din gäst evar du bor, det skall du själver förnimma.

3. De bruka det gamla talesätt att krigsmän falla segerlösa. Men lika vad stånd eller lika vad ätt. Från döden kan ingen sig lösa.

4. I fält bereder man daglig sig från denna världen att vandra. Nu har jag bekommit min konungs brev, dit drager jag lustigt med andra.

5. Farväl alla städer farväl alla slott, farväl alla där äro inne Farväl mitt kära fädernesland för dig vill mitt hjärteblod rinna.

På ärans svåra bana.

På ärans svåra bana al - la fram i

hejdlöst språng de ef - ter pri - set spa - na,

men det är ett sällsynt fång. Vill du ej

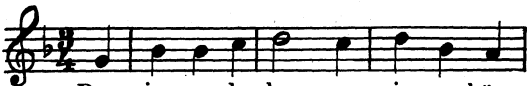
dig besvä - ra sträva ej ef - ter ä - ra:

Heder skall tunga bördor bä - ra.

2. Men om ditt land dig kallar tveka aldrig Svea son. När farans bölja svallar stå blott lugn i stormens dån. Svikta ej, strid med heder, frukta ej: Slås du neder föll du skön bland de tappres leder.

Den signade dag.

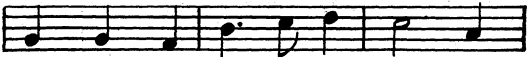
Den sig-na-de dag, som vi nu här
han bli-ve oss säll, han lå-te sig

se av him-me-len till oss ned-komma,
te oss all-om till

glädje och from-ma! Ja Her-ren den

hög-ste oss al-la i dag för

syn-der och sor-ger be-va-re!

2. Den signade dag, den signade tid var morgon jag månne betänka, då nådenes sol, så härlig och blid, rann upp för all världen att blänka, och herdarna hörde Guds änglar i skyn, som sjöngo, att dagen var kommen.

Klagovisa denna korta och kalla vår.

(Melodi som föreg.)

1. En torr och kall vår gör sommaren kort och vinterns föda fördriver. Gud hjälpe, som rår, si våren går bort och liten glädje oss giver. Sol varma, förbarma! Hos vädret torrt nu kölden sommaren river.

2. Gott majregn giv, låt dugga tätt ner, låt varm dagg örterna fukta! Oss torkan bortdriv, låt frosten ej mer de späda blomstren tukta! Var nådig, var nådig! För dem jag ber, som Herren tjäna och frukta.

3. Giv glädje och tröst, låt lärkan ej dö, låt leva sommarens svala! Hugsvala vart bröst på Sveriges ö, som nu mån sorgeligt tala! Giv sommar, giv blommer, giv gott grönt hö, låt göken ropa och gala!

4. Ja ljuvliga sol, du fattig mans vän, som ditt sken ingom villt spara, lys uppå vårt bol med sommar igen, låt köld och torka bortfara! Nu längta, nu trängta kvinnor och män att gå i solskenet klara.

Astolfskvädet.

De lin - dar stå under bor - ga -
 torn, där sötta de jungfrur tolv Där
 le - ka två ä - de - la konunga - barn tillsammans
 på höganlofts golv Ung As - tolf håller
 stolt Svanvit i famn och slår stålhandsken mot
 bord: "Den yppersta konung jag bliva vill, som
 någonsin le - vat på jord". När dag rinner
 opp, sover kä - res - tan djupt under linden.

2. "Ack bleve den yppersta konung du, som levat i alla de land! Och jag ville vara en ring av gull och sitta på konungens hand." "Det bleve dig så svårt att vara en ring och sitta på konungens hand; han tvår den så ofta i mannablod och mister ett finger ibland." När dag rinner opp etc.

3. "Då skulle du vara den stoltaste hjort som lopp genom villande skog, och jag ville vara så liten en hind och dansa vid kronhjortens bog." "Det blir dig så svårt att vara en hind och dansa vid kronhjortens bog; i snåren brummar den ludna björn, han grepe den hinden fullnog." När dag rinner opp, etc.

4. "Så bliv då en kyrka på Nordenhed, en kyrka så härlig som stor, och jag vill bliva ett altar av sølv och stå i dess heliga kor." Helt listigt då talte de tärnor tolv: "Och glöm ej den mö, du har fäst av alla som varit i världen till, hon unnar dig allra bäst." När dag rinner opp, etc.

Det band som tvinnas.

Det band som tvinnas av strängar tre,

det mån-de en-var ju ve-ta, det

bris-ter ej med det sna-ras te, så

ta-la-de fru Mar-ga-re-ta.

2. Jag knöt så härligt ett styrkans band den gång då Sveriges välde jag slöt till Norges och Danmarks land och frid mellan folken ställde.

3. Ej våld, ej makt uppå jordens rund de trenne skada nu torde, om blott de hålla vid det förbund, jag mellan de fränder gjorde.

4. Ty råder jag alle de gode män, som för de rikena svara, båd' klerker, svenner och riddersmän, I låten det bandet vara.

5. Ej oväns röst I mer lyssnen till, I låten ej tvedräkt råda; Det Eder ofärd blott främja vill och vålla stor sorg och våda.

Sæterjentens söndag.

På solen jeg ser, det lider alt frem

snart er det ved høi-messe ti-de O den

som en stund fik öns-ke sig hjem blandt

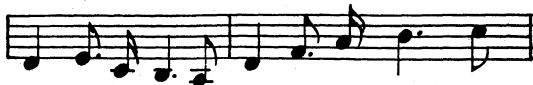
folk som på kir-ke-vej skride! Når

solskiven sti-ger lidt så den står der

midt o-ver skaret i kammen, da

ved jeg i da-len klokkerne går, da

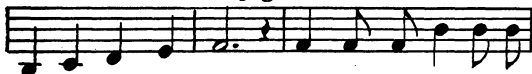
ringer fra tår-net det sam-men.

2. Det nytter ei stort, at tage sin bog, og syngte i heien sin salme. Mit loft er höit og her er det dog, som tonerne blegne og falme. O den som i dag fik blande sin röst med hans og de övriges stemme. Gud give at snart det lakked mot höst, Gud give, jeg atter var hjemme!

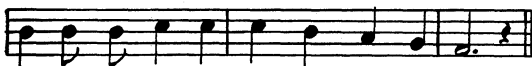
Hört har jag från fordom tid.

Hört har jag från fordom tid att

ör-nen far kring värld. Nu skall jag kväda om

Si-gurd den ung-e, om hans förs-ta färd.

Gul-let från he-den bar Gra-ne, gul-let från

hed bar Gra-ne, Si-gurds svärd vart dra-kens

ba-ne, se-ger han ö-ver dra-ken vann,

gul-let från he-den bar Gra-ne.

2. Skölden han skiner i gyllene sal, han är icke kommen till dans. Sigurd den unge, Sigmunds son, så nämner jag namnet hans. Gullet från heden etc.

3. Sigurd sig svingar på Granes rygg, han tar var ingen tom. Så lätt och snabbt han rider fram som båten far med ström.

4. En av dvärgarna steg fram, het han var i håg. Höjde upp sin högra hand Sigurd i anlet slog.

5. Sigurd svärdet ur slidan drog, höjde den klingan blå. Så den dolske dvärg han slog, klöv i stycken två. Gullet från heden etc.

Ja hjemme er det dog allerbest.

Ja hjem-me er der dog al-ler best,
Man rei-se Öst, og man rei-se Vest

ja her hjemme! Ja her hjemme! Her
men her hjemme! men her hjemme!

ha-ver al-ting et e-get Lag, her haver alting

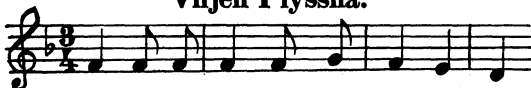

sin ret-te Smag, ja her hjemme! ja her hjemme

2. Her kan jeg bo på min tue trygt, ja her hjemme! — I hus og hjem som min far har bygt, ja her hjemme! — Ja hjemme her på min odelsjord her fik jeg fod under eget bord. Ja her hjemme! —

3. Her kan jeg streve så fro og fri, ja her hjemme! — Vorherre selv han vil stå mig bi, ja her hjemme! — Ja hjemme her på min stille ö, her vil jeg leve, her vil jeg dö. Ja her hjemme! —

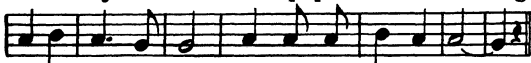
Viljen I lyssna.

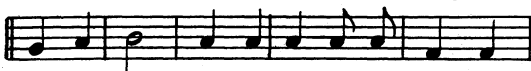
Vil-jen I lyss-na till kvä-det mitt

och vil-jen I tro där-up-på! Om ko-nung

Olof Tryggva-son skall nu min vi - sa gå.

Dan-sen glim-mar i sa-len. Så dan-som

vi i ring! Gla-da ri-da Nor-ges

män till Hil - durs ting.

2. Det byggdes och smiddes på kungens bud en drake vid havets strand, Ormen länge, det största skepp, som restes i Norges land.

3. Förgyllande skeno dess stävar två och sidorna blänkte blå. Förgyllande glimmade skölden i topp — Sagorna säga så. —

4. Konungen sitter i högsätet sitt och talar till sina män: "Nu skola vi segla på saltan sjö som jag drömde för längesen."

5. Karska och glada svarte hans män: "Herre vi skola dig följa, med dig vi ej rädes för hårdaste strid eller för brantaste bölja."

6. Så gingo de ned till havets strand, väpnade män och gåva. När skeppet de skjuta ur skjulet ut, träden och markerna bäva.

7. Silkesegel de hissa för vind att ut i havet gånga. Så är det sagt att kungen själv styrde Ormen länge. Dansen glimmar i salen. Så dansom vi i ring. Glada rida Norges män till Hildurs ting.

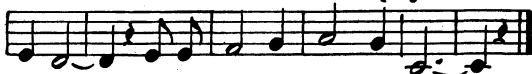
Min Mand han var en Sømand.

Min Mand han var en Sø-mand en

Sø-mand var min Mand Han pløjed Havets

Bølger kommer ald-rig mer i - gen.

2. Det værste som mig grunde, naar Børnene var smaa de raabte Kære Moder, hvor er vor Fader daa?

3. Han hviler ned i Graven, i Graven blot for mig. Han kommer ej tilbage før end vi samles did.

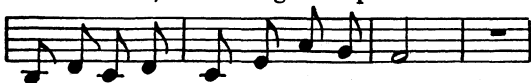
4. Ja hør nu Piger alle, I som vil gifte jer, tag aldrig nogen Sømand, thi Sorger rammer jer.

5. Har nogen Lyst at vide, hvem Visen digtet har? Det har en Sømands Enke med sine fem smaa Børn.

Moder, er der Engle.

"Moder, er der Engle her paa Jor - den?"

"Ja der er saa-mænd, min lil-le Hans.

Der, hvor fromme Smaabørn er til Hu - se,

svæ-ve de om-kring i luf-tig Dans.

2. "Moder, er der Engle her i Stuen?" "Ja der er, min egen lille Dreng. Men om Dagen kan du ikke se dem, — tyst om Natten staa de ved din Seng."

3. "Moder, — er der ogsaa onde Engle?" "Jøsses ja, de kommer mangt et Sted! Men naar altid du er god og artig, vil de aldrig gøre dig Fortræd."

4. "Moder, — kan de krybe ned i Sengen?" "Ti nu med din Snak og gaa din Vej!" "Aa, men Mo'r, saa er det dem om Natten, som saa ganske rædsomt bider mig."

Ol kaunis kesäilta.

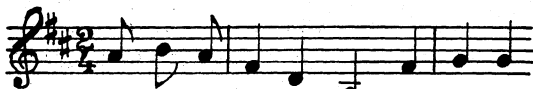
Ol' kaunis kesä - il - ta, kun laak-
 sossa käve - lin Ol' lin. Siell' koh - ta - sin
 mä neidon, jot' ai - na muiste - len. Siell' len

2. Hän kanteloa soitti ja laulun laueli. Se tunteeni voitti ja heltyi syömeni.

1. En vacker sommarafton jag gick mig i dalen hän. Då kom mig till mötes en flicka ung och vän.

2. På kantelen hon spelte och sjöng med ljuvlig röst, och lyckliga känslor uppväcktes i mitt bröst.

Lykkeliten.

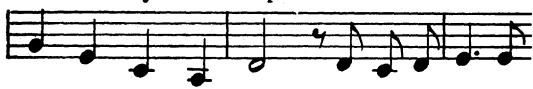
Da Lykke - li - ten kom til verden

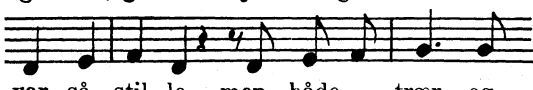
var alle himlens stjerner tendt. De

blinket: "Lykke til på ferden" som til en

gammel, god be - kjent Og sommernatten

var så stil - le men både trær og

blomster små de stod og hvasket om den

lil - le, som i sin ly - se vugge lå.

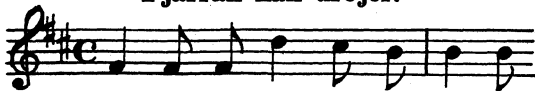
2. Han har så sterke, faste never og slike silkeblöte kind og i en silkeseng han lever der har han også ranglen sin. Det er hans verden nå så lenge det aller første år han har og han vil ingen større trengje för han det første skrittet tar.

3. Slik kom da lille Lykkeliten til ett av verdens minste land og skjönt han var 'ke store biten så var han dog en liten mann. Han hadde mørke brune öyne, og håret var så sort som kull Han lå og skrek det første dögnet men han har store smile-hull.

4. Till livets ære skjer et under i alle land hver dag, som går, ja i et hvert av de sekunder som menskehetens klokker slår. Men ingen vet og ingen kjenner den vei ditt lille barn skal gå og ingen vet, hva skjebnen sender av lyse dager og av grå.

5. Men Lykkeliten kom till verden og da var alle stjerner tendt, det lovet godt for fremtidsferden, det var et tegn av skjebnen sendt. Og sommernatten var så stille men både trær og blomster små, de stod og hvasket om den lille, som i sin lyse vugge lå.

Fjärran han dröjer.

Fjärran han dröjer från grönskan-
Tuoll'on mun kul-ta - ni, ain' y-

de dalar borta i konungens gyllene
hä tuolla, kuninkaan kultaisen kartanon

sa-lar. Ack lil-la få-ge-len! Ack lil-la
puolla. Voi minun lin-tu-ni, voi minun

hjärtevän! Kommer du ej snart?
kul-ta-ni, kun et tu le jo!

Kom-mer du ej snart?
kun et tu le jo!

2. Där månne finnas de fagrade tärnor. Älskade se ej de strålande stjärnor! Ack lilla etc.

3. Fåglar må drilla med ljuvelig tunga, ljuvare höra den älskade sjunga. Ack lilla etc.

4. Fröjdfulla dag skall jag länge dig bida? När får jag gå vid den älskades sida. Ack lilla etc.

5. Kom, kom tillbaka till hembygdens dalar, att du den väntande vännen hugsvalar. Ack lilla etc.

2. On siellä tyttöjä, on komioita, kultani silmät ei katsele noita. Voi minun lintuni etc.

3. Linnut ne laulavat soriolla suulla, soriampi kultani ääni on kuulla, Voi minun lintuni etc.

4. Voi koska koittaa se riemuinen päivä, jolloin on kultani viereeni käyvä! Voi minun kultani etc.

5. Riennä jo, kultani, pois koto-puoleen, nyt ikävään menehdynkin ja huoleen. Voi minun kultani etc.

Det var en Lørdag Aften.

Det var en Lørdag Af-ten, jeg sad og
 vented dig. Du loved mig at komme vist,
 men kom dog ej til mig! Du loved mig at
 komme vist men kom dog ej til mig!

2. Jag lagde mig paa Sengen og græd saa bitterlig, og hver en Gang, at Døren gik, jeg troede, det var dig!

3. De røde Baand og skønne, som du engang mig gav — dem bærer jeg ret aldrig mer, jeg stunder til min Grav.

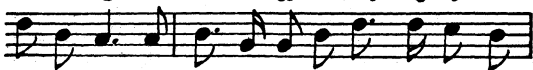
4. Hvor kan man plukke Roser, hvor ingen Roser gror. Hvor kan man finde Kærlighed, hvor Kærlighed ej bor.

5. Jeg vilde Roser plukke, — jeg plukker ingen fler. Jeg elsked dig saa inderlig, jeg elsker aldrig mer.

Eg veit ei liti gjente.

Eg veit ei li-ti gjente, ja eg kjenner

a so vel, eg veit ei li-ti gjente nord i

skogen med raude kinner, augo blå,

med fine hender, føter små: Eg

veit ei li-ti gjente nord i skogen.

2. Med blomstertjørni langt til skogs, so langt, so langt til skogs, der talatrusten synger so um kvelden, på setervollen stod ei ven 'e gjente glad og lo, for straks austan tjønne, der gjekk losen.

3. Og raud og rund gjekk soli attum åsen ned i vest, so myrkt, ja so myrkt det vart i skogen. Paa setervollen gav ei ven 'e gjente burt sitt ja; eg hev ein liten kjærast nord i skogen.

En Sømands Brud har Bølgen kær.

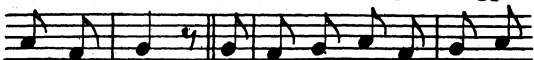
En Sømands Brud har Bølgen kær,

det stolte Hav hun fjærnt og nær be-

tragter som sin Brudeseng og Vugge-

for sin Dreng. I Vindens Susen, Stormens

Brag, Orkanens Hyl om sunkne Vrag hun

hører kun sin Elskers Ven, der bringer ham i-gen.

2. Ja stolt er Sømands vilde Liv! Naar Elementer staar i Kiv, hans Kamp imellem Død og Liv for ham er Tidsfordriv. Det hvide Kors i Dugen rød staar for hans Blik som Farens Hegn: Thi Blod er Varsel vel om Død, men Korset Fredens Tegn.

3. Missunder derfor Sømands Lod! Hans Liv er som den lette Baad, der tumler om paa Verdens Hav till Bølgen bli'r hans Grav. Men selv paa Havets dybe Bund han priser end af Hjertens Grund den Ven, som tog ham i sin Favn, og gav ham Hædersnavn.

Bland tusen stjärnor.

Om bland tusen stjärnor, någon enda

ser på dig, tro på den stjärnans mening,

tro hennes ögas glans. Du går icke ensam

stjärnan har tusen vänner. Alla på dig de

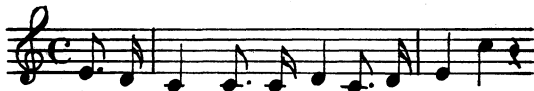

skåda, skåda för hennes skull. Lycklig du

är och säll. Himlen dig har i kväll.

Se det summer af Sol.

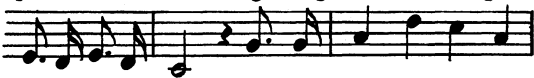
Se det sum-mer af Sol o - ver Engen:

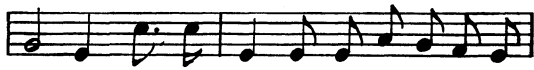
Hon - nings - bi - en vil fyl - de sin Kurv, og der

pus - les ved Bordet og Sengen af den fattigste

Sis - ken og Spurv. Og der jub - les he - le

Da - gen, men mod Kvælden bli'r al - ting saa

tyst, Vaaren synger sin Sang, det er Sa - gen

og mit Hjer - te bli'r Voks i mit Bryst.

2. Der er Sølvklang i Maj-Bækkens Vove, gyldent Skær gennem Aftenen lang, hver en Grøft bliver blomstrende Skove langs den kornrige bølgende Vang. Disse Bølger, o, de stiger med min Sjæl over Solskyens Rand — rundt i Verden er dejlige Riger, ingen Vaar som en Maj i vort Land.

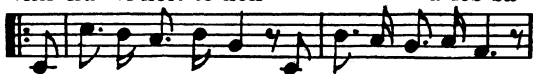
Dold mellan furorna.

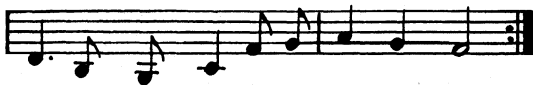
Hon-ka-in kes-kel-lä mök-ki-ni sei-soo
Hon-ka-in vä - lil-lä siin-tä-vä sel-kä

Suo-me-ni so-reassa sa-los-sa,
vilk-ku-vi koit-te-hen va-los-sa

Hoi laa-ri, laa-ri laa! Hoi laa-ri, laa-ri laa!

Kai-kuu mun su-loinen Suomi maa!

2. Kaukana korvessa käkönen kukkuu sulhonsa suloutta ylistää. Paimenen soitanto laitumen tiellä ääntänsä korviini viliytää. Hoi laari laari etc.

3. Omanpa henkeni kieltä ne puhuu, honkain humina ja luonto muu. Itse en sydäntäni hillitä taida, riemusta soikohon raikas suu: Hoi laari laari etc.

1. Dold mellan furorna ligger min koja, djupt i den finska skogens ljuva sus. Högt över topparna resa sig bergen, blånande skönt uti morgonens ljus. Hoi laari laari laa! Hoi laari laari laa! Susa ditt svar du min finska skog.

2. Långt in i skogen hörs göken besjunga, flitigt och ömt, hur skön hans maka är. Klängen av vallhornens dallrande toner når mina öron från fjärran och när. Hoi laari etc.

3. Det är min egen ande som talar, talar med friska skogens djupa röst. Därföre kan jag ej styra min tunga, sjunga jag vill ur mitt fulla bröst. Hoi laari etc.

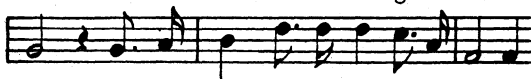
Millom bakkar og berg.

Millom bakkar og berg utmed

havet heve nordmannen fenge sin

heim, der han sjölv heve tufterne gravet,

og sett sjölv si-ne hus up-på deim.

2. Han såg ut på dei steinutte strender; det var ingen som der hadde bygt. "Lat oss ryddja og byggja oss grender, og so eiga me rudningen trygt."

3. Han såg ut på det bårutte havet; det var ruskutt å leggja ut på; men der leikade fisk nedi kavet, og den leiken, den vilde han sjå.

4. Fram på vetteren stundom han tenkte: gjev eg var i et varmare land; Men når vårsol i bakkarne blenkte, fekk han hug til si heimlege strand.

5. Og når lidarne grönska som hagar, når det lavar av blomar på strå. Og når næter er ljosa som dagar, kann han ingenstad vænare sjå.

Arvon mekin ansaitsemme.

Arvon mekin ansait - sem - me
vaikkei riennä riemuk - sem - me

suomen maassa suures - sa,
lei-pä mies-ten maates - sa.

Laiho

kas-vaa kyntä - jäl - le, ar - vo työn - sä

täy - tä - jälle. Lal la la la la la la la

la la la etc.

2. Suomen poika pellollansa työtä tehdä jaksaapi. Korvet kylmät voimallansa perkailee hän pelloksi. Rauhass' on hän riemullinen, mies sodassa miehuullinen. Lal la la la etc.

3. Suomen tytön poskipäihin veri vaati kukkaset, hall' ei pysty harmaa näihin, näit' ei pane pakkaset. Luonnossa on lempeyttä, sydämessä siveyttä. Lal la la la etc.

4. Opin teillä oppineita Suomessa on suuria. Väinämöisen kanteleita täällä tehdään uusia. Valistus on viritetty, järki hyvä herätetty. La la la la etc.

1. Även vi förtjäna aktning, här i Finlands stora land, om än brödet då vi vilar, växer upp på egen hand. Ty åt bonden spirar gröda upp som lön för idog möda.

2. Finlands son på sina åkrar strävar tåligt, seg och stark. Kraftiga hans händer röja skogens kärr till bördig mark. Glad han är i fredens dagar, lyder manligt krigstids lagar.

3 Blodet kræver att med blomster smycka Finlands dotters kind. Frosten ej förmår dem skada, icke vinterns kalla vind. Milt och ljuvt är hennes sinne, hjärtat rent och varmt därinne.

4. Här finns många stora lärde, här i Finlands vida land. Väinämöinens harpa ännu spelas här av mången hand. Överallt förnuftet vaknat, tänt är bildningsljus vi saknat.

Hvor i verden jeg går.

Hvor i ver - den jeg går, om i

syd, om i vest, det er dog ei min hjemlige

strand. Thi det fjeld, som jeg så i min

barn - dom, er bedst. Jeg er stolt

af mitt fæd - re - ne - land.

Ríðum, ríðum.

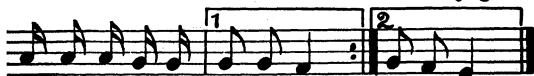
Ríðum, ríðum og rekum y - fir
hér á reiki er margur ohreinn

sandinn, rennur sól á bak við Arnarfell,
andinn, úr því fer að skyggja á jökullsvell:

drottinn leiði drösulinn minn, drjúgur

verður síðasti ófanginn. ófanginn.

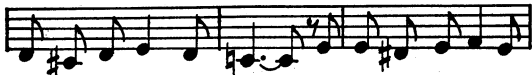
2. Þei, þei, þei, þei, þaut í holti tóa. Þurran vill hún blóði væta góm, eða líka einhver var að húa undarlega digrum karlaróm. Utilegumenn í Ódáðahraun eru kannske að smala fé á laun.

3. Ríðum, ríðum og rekum yfir sandinn, rökkrið er að síga á Herðubreið, álfadrottning er að beizla gandinn, ekki er gott að verða á hennar leið; vænsta klárinn vildi eg gefa til að vera kominn ofan í Kiðagil.

Jag gungar i högsta grenen.

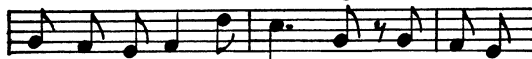
Jag gungar i högsta grenen av

Harjulas högsta ås. Vitt skina de blåa

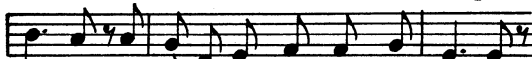
vatten, så långt de av ö - gat nås. Av

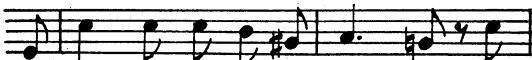
Längelmäve - sis fjärdar där skimrar

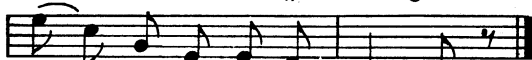
ett sil - ver - band, och Roines älskliga

vågor i fjär - ran kyssa dess strand,

och Roines älskli - ga vå - gor i

fjär - ran kys - sa dess strand.

2. Och blå som en älsklings öga och klar som ett barndomshem det gungande Vesijärvi sig stilla smyger till dem, och hundrade öar simma allt uti dess vida famn, naturens gröna tankar i blåa vågornas hamn.

3. O, hur det fattiga Finland är rikt på skönhet ändå! O, hur av guld och silver dock strålar dess sjöar blå! Här ha i sorg och glädje sin lyra sångarna stämt och härma i stilla gungning de klara sjöarnas skämt.

Jo Karjalan kunnaila.

Jo Karja - lan kun nail - la lehtii

puu. Jo Karjalan koivikot tuuhet-

tuu. Käki kukkuu siellä ja kevät on.

Vie sinne mun kai ho pon ne - ton.

2. Ma tunnen vaaras' ja vuoristovyös' ja kas-
kies sauhut ja uinuvat yös', ja synkkäin metsien
aarniopuut ja siintävät salmet ja vuonojen suut.

3. Siell' usein matkani määrätön läpi metsien
kulki ja näreikköin, mä vaaroilla seisoin paljain
päin, mist' uljahan Karjalan eessäin näin.

4. Tai läksin kylihin urhojen luo, miss' jylhillä
vaaroilla asuivat nuo. Näin miehet kunnon ja hil-
peän työn ja näin, missä Karjalan synkkä syön.

1. Långt bort i Karelens slå träden ut, och björ-
karna lövas i skog och mark. Där galer göken
och det är vår. Dit för mig nu bort min längtan
stark.

2. Jag minns dina fjäll, dina höga berg, dina
nätter och röken från svedjeland, de dystra sko-
garnas jätteträd, de blånande sund och vikens
strand.

3. Och mången gång gick jag där länge kring,
genom skogar och dalar, bland björk och gran.
På fjällen ofta jag satt och såg Karelens som stolt
inför mig låg.

4. Jag sökte mig också till byarna, som tryckte
sig tätt intill dystra fjäll. Där såg jag arbetets
muntra män, och där finns Karelens hjärta än.

Se Norges blomsterdal.

Se Norges blomsterdal! Far-

vel du kvalme fangekrok, den vil - le

graneskog er nu så dei - lig sval!

Trala la la la la Ja lystelig det er i

nord blandt fjell og li og fjord, blandt

fjell og li og fjord.

2. Hör fjellets stolte foss! Nyss bröt den vintrens bånd og trang, nu går den fritt sin gang og brummer bass til oss. Brum brum brum brum! Ja, lystelig det er i nord blandt fjell og li og fjord.

3. Så blå som himlens hvelv fra hyttens dörr som skjelmsk på klem to öine titter frem og ler som Fröja selv. Ha ha ha ha. Ja, friske, fagre jenter bor blandt fjell og li og fjord.

4. Og får vi enn en skur — litt regn gjør bondens aker godt! Vi skydde aldri vått, det er mot natur. Heihopp heihopp heihopp! Ja lystelig det er i nord blandt fjell og li og fjord.

5. Når hjem til dont og by vi venne må fra landets lyst med glemmigei ved bryst vi synge høit mot sky: Tralalala trala! Ja lenge blomstre gamle nord med fjell og li og fjord.

Blant alle lande.

Blant al - le lande i øst og vest

er fed - relandet mitt hjerte nest. Det

gam - le Norge med klippe - borge meg

hu - er best.

og same vind den heite panna svarar,

og gullet ligg på snjo som fyrr det låg.

Det er eit barnemål som til meg

taler, og gjer meg tankefull men endå

fjåg. Med ungdoms minne er den ta - la

blanda, det ströymer på meg so eg knapt kan anda.

2. Ja, livet ströymer på meg som det ströymde når under snjo eg såg det gröne strå. Eg dröymer no som fyrr eg alltid dröymde når slike fjell eg såg i lufti blå. Eg glöymer dagens strid, som fyrr eg glöymde, når eg mot kveld eit glimt

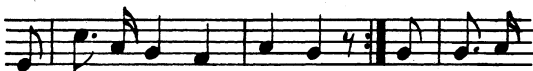
av sol fekk sjå. Eg finner vel eit hus som vil meg hysa, når soli heim til natti vil meg lysa.

3. Og kvar ein stein eg som ein kjenning finner, for slik var dei eg sprang ikring som gut. Som det var kjempor spør eg kven som vinner av den og denne høge andre nut. Alt minner meg, det minner, og det minner, til soli burt i snøen sloknar ut. Og in i siste svevn meg eingang huggar det gamle minne og det gamle skuggar.

Der er min sjel en frydfull trang.

Der er min sjel en frydfull trang
Den gamle fjellkoll elsker sang,

å gjeste Norges dale. Kom til den
de glade hjerters tale.

fagre Maridal, till Kleivens svindlen-

de portal. Kom hvor som helst og Norge

skal deg i sin favn hu · svale.

2. Hvor strømmer ut berusning söt fra dalens bjerkelunde. Det var en dröm i engles skjöd på deres mos å blunde. Hva harpespil i denne bekk. Hva melodi, hvor söt en skrekk. Bestandig ny den toner vekk — akk, som fra perlers munne.

3. Hist slanke silje, hegg og pil og rogn seg sammenranke. Det nakne fjell de dekke vil, det er en kjærlig tanke. Så norske brödre bryst ved bryst vi ville med vemodig lyst vår moders bryst selv hulle til — det er en kjærlig tanke.

Der er et yndigt Land.

Der er et yndigt Land det staar med

brede Bøge nær salten Öster · strand,

nær salten Öster · strand. Det bugter

sig i Bakke, Dal, det hedder gamle Dan-

mark, og det er Fre · jas Sal

og det er Fre · jas Sal.

2. Der sad i fordums Tid de harniskklædte Kæmper, udhvilede fra Strid; saa drog de frem til Fjenders Men, nu hvile deres Bene bag Højens Bautasten.

3. Det Land endnu er skønt, thi blaa sig Søen bælder, og Løvet staar saa grønt; og ædle Kvinder, skønne Møer og Mænd og raske Svende bebo de Danskes Øer.

Vårt land.

Vårt land, vårt land, vårt fos · ter ·

land, ljud högt o dyra ord! Ej lyfts

en höjd mot himlens rand. Ej

sänks en dal, ej sköljs en strand

mer älskad än vår bygd i nord,

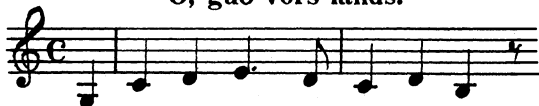
än vå - ra fä - ders jord.

2. Din blomning, sluten än i knopp, skall mogna ur sitt tvång. Se, ur vår kärlek skall gå opp ditt ljus, din glans, din fröjd, ditt hopp, och högre klinga skall en gång vår fosterländska sång.

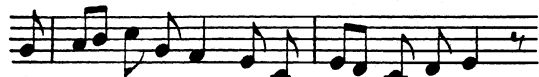
1. Oi maamme, Suomi, synnyinmaa! Soi sana kultainen! Ei laaksoa, ei kukkulaa, ei vettä, rantaa rakkaampaa kuin kotimaa tää pohjoinen, maa kallis isien!

2. Sun kukkas vielä kuorestaan vapaaksi puhkeaa. Viel' lempemme saa hehkullaan sun toivos, riemus nousemaan, ja kerran laulus, synnyinmaa, korkeemman kaiun saa.

O, guð vors lands.

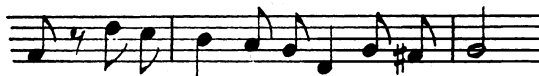
O, guð vors lands, ó lands vors guð,

vjer lofum þitt hei - la - ga, hei - la - ga nafn;

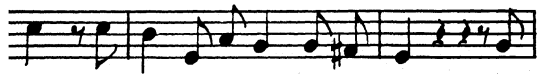
úr sólker - fum him - nan - na kný - ta þjer

krans þi - nir herskarar, timan - na safn;

fyrir þjer er einn da - gur, sem þú - sund

ár og þusund ár dagur, ei meir, eitt

ei - lif - ðar smáblóm, með tit - randi tár,

sem tilbiður guð sinn og deyr. Islands

pú-sund ár; Islands þúsund ár: eitt

ei · líf · ðar smáblóm með tit randi tár

sem til · bi · ður guð sinn og deyr.

1. O Gud, du fosterlandets Gud, vi lova ditt heliga namn! Se himlarnas solbanor knyta en krans av timmar och år i din famn! Inför dig är en dag såsom tusen år, och åren en dag — icke mer. Som evighetsblom med en dallrande tår de tillbe och vissna så ner. Islands tusen år, Islands tusen år må leda vårt folk, att med glädje det går den väg som till gudsriket bär.

2. O Gud, du fosterlandets Gud! Vi leva som skälvande, skälvande strå. Vi dö, om ej du är vårt skälvande ljus, som lyfter oss över det grå. O, var du varje morgon vårt ljuvaste liv, giv styrka till dagens besvär! Om kvällen vår himmelska vila förbliv, och låt oss bli män i din här! Islands tusen år etc.

Ja, vi elsker dette landet.

Ja, vi elsker dette landet, som

det stiger frem, furet, vejrbitd over vandet

med de tusen hjem, elsker. elsker det og

tænker på vor far og mor og den saga-

natt som sæn - ker drømme på vor jord,

og den saga - natt som sæn - ker, sænker

dröm - me på vor jord.

2. Dette landet Harald bjerged med sin kjæmperad, dette landet Håkon værged, medens Öjvind kvad; Olav på det land har malet korset med sitt blod, fra dets høje Sverre taled' Roma midt imod.

3. Norske mand i hus og hytte, tak din store Gud! Landet vilde han beskytte, skjönt det mørkt så ud. Alt hvad fædrene har kjæmpet, mödrene har grædt, har den Herre stille læmpet så vi vandt vor ret.

4. Ja, vi elsker dette landet, som det stiger frem furet, vejrbidt over vandet med de tusen hjem. Og som fædres kamp har hævet det af nød til sejr, også vi, når det blir krævet, for dets fred slår lejr.

Du gamla, du fria.

1. Du gamla, du fria, du fjällhöga Nord, du tysta, du glädjerika sköna. Jag hälsar dig vänaste land uppå jord, Din sol, din himmel, dina ängder gröna.

2. Du tronar på minnen från fornstora dar, då ärat ditt namn flög över jorden. Jag vet att du är och du blir vad du var. Ja, jag vill leva, jag vill dö i Norden.

K O M M E N T A R E R.

Sid.

3. **Husförhörsvisan** finns i många olika uppteckningar, denna kommer från Västergötland på 1860-talet. Den går som alla liknande ramsor tillbaka på hebreiska förebilder av mycket hög ålder.
5. **Dä gör däsamma.** Visa av yngre datum. Den andra strofen är av Sten Selander (f. 1891).
6. **Hej vad det susar.** Yngre sällskapsvisa.
Tomma glas i gott kalas. Texten av F. M. Franzén (1772—1847). Melodin är den gamla Folie d'Espagne.
7. **Uti sitt hus satt Mattias och glodde.** Yngre dansvisa av obekant ursprung.
Ack den som hade ändå. Texten enligt uppgift författad av Pelle Ödman (1838—1911). Melodin av Hassli.
8. **Å våra bockar å våra getter.** Yngre form av en allmän äldre polskeramsa.
Du å jag vi båda. Yngre dansstrof. Melodin är den s. k. "Krösnapolkan" — Kreuzerpolkan.
9. **Å kjöre vatten å kjöre ve.** Norsk variant på nordisk dansstrof av hög ålder.
10. **Bonden och ölet.** Studentvisa som fanns redan i början av 1800-talet i Sverige.
11. **Ack hur snart våra sälla dar förrunnit.** Svensk canon.
Gråten nu bröder. Svensk canon.
12. **O du gode gamle.** Dansk canon.
Gubben han sade. Strofer ur en visa av 1700-talskaraktär. Melodin av Knut Brodin.
13. **Mårten Holk.** Texten av Anna Maria Lenngren (1755—1817) och melodin av hennes svåger Olof Ahlström (1756—1835).

Sid.

13. **Kammeratens røde Næse.** Dansk skämt- och dryckesvisa.
14. **Bror Bellman.** Svensk canon.
15. **Molnen komma, molnen gå.** Svensk canon. Melodin av Schäublin.
Lilla David Bagare. Svensk canon.
16. **Gesällvisa.** Under 1800-talet allmän smådevisa mot mästare och gesäller.
Brandvakten och gatpojkarne. Smådevisa från Amål.
17. **Min Tornyster den er pakket.** Dansk soldat- och marschvisa till melodi av Oppfer.
18. **Nu alla goda vänners skål.** Djäknevisa, synlig i visböcker under 1700-talet med text på olika språk, t. ex. franska: *A la santé de tous les belles, ça ça! Qui sont présents, qui sont absents et qui nous sont favorisents ça ça!* och latin: *In sanitatem omnium. Zela! Absentium, praesentium et quot quot venientium. Zela!*
19. **Tordenskiold.** Norsk version av en visa om den norske sjöhjälten Peder Wessel Tordenskiold (1690—1720) med text av dansken G. Rode. Melodin är en galopp från 1800-talet.
20. **Canon (Sá ég spóa).** Isländsk canon.
21. **Tallen.** Soldatvisa från 1800-talet.
22. **Ravel Barkare.** Visa av medeltida ursprung, omnämnd i rättegångsprotokoll från 1600-talet men upptecknad först i förra hälften av 1800-talet.
24. **Tycker du om mej.** Från 1800-talet. Finns i många olika text- och melodivarianter.
25. **Skärsliparen.** Visa från 1800-talet.
En gång i min ungdom. Den enda svenska visan i 5/4 takt.
27. **Emigrantvisa.** Texten kommer från Amerika.

Sid.

- Melodin är den kända amerikanska Yankee Doodle (från 1700-talet).
28. **Nils Båtsman.** En äldre form av visan om Per Spelman. Ursprungligen en komisk-grotesk lek-visa om Truls med bågen, som funnits över hela Norden och nämns redan på 1500-talet.
 29. **Haven tack och godnatt.** Trettondagsvisa till populär melodi från 1800-talet.
 30. **Ja nu tør man jo sige.** Dansk visa av Erik Bøgh (1822—1899).
 31. **Va då du?** Polskedans med olika textvarianter. I sin bästa och troligen äldsta form finns den i Norge.
 32. **Golorumgris.** Troligen av medeltida ursprung.
 33. **Han blåste i sin pipa.** Lösryckt strof ur en jägarevisa från 1800-talet.
 34. **Morfar hade en gammal rock.** Gammal dans-visa.
 35. **Erik XIV:s kärleksvisa.** Visan från 1600-talet. Översättning från tyskan men tidigt av traditionen förbunden med Erik XIV:s kärlekssaga.
 36. **Vem kan segla förutan vind?** Troligen från Finland, finns dock fast med annan melodi också i Norge.
 37. **Gaar jeg udi Skoven.** Dansk visa från 1800-talet.
 38. **Yksin istun ja lauleskelen.** Finsk folkvisa från 1800-talet.
 39. **Til min elskede Mand.** Dansk visa.
 41. **Det står ett träd.** Gammal svensk dansvisa.
 42. **O scholares.** Skolvisa från medeltiden.
 43. **Ungersven talte till kärestan sin.** Svensk visa troligen från 1600-talet; föregångare till den bekanta **Uti vår hage**.
 44. **Skatan sitter på kyrketorn.** Texten av Olof von Dalin (1708—1763).

Sid.

45. **Kråkedansen.** Dansvisa från 1600-talet.
46. **Drömkväde.** Isländsk variant av en medeltida, över hela Norden spridd folkvisa.
48. **Nu är kommen den lycklige tid.** Djäknevisa från medeltiden. En s. k. makaronisk sång.
49. **Jag går med ängslan.** Äldre danslek-*visa*.
50. **Tro ej Cloris.** Svensk *visa* från Finland.
51. **Ola lilla tog sin skrivarpenna.** Ingår i den förvanskade Bro *brille-leken*.
52. **Med fannen full av ett blomsterfång.** Modern text till en melodi från 1700-talet.
53. **De herdar och herdinnor.** Danslek med stor spridning i Sverige och Finland.
54. **När månen vandrar.** *Visa* av Kristina Lagerlöf från senare hälften av 1800-talet.
55. **Se vad jag fick.** Danslek.
56. **Flickan hon gick.** Danslek.
57. **Clorinda jag ber dig.** Modern text till en melodi från 1700-talet.
58. **Ale itke äitini.** Finsk folkvisa.
59. **Minun kultani kaukana kukkuu.** Gammal finsk folkvisa.
60. **Unga flicka.** Text av F. M. Franzén (1772—1847). Melodi av Olof Ahlström (1756—1835).
61. **Som stjärnor små.** Strofer ur en längre, svensk folkvisa.
62. **Kulna höst.** Texten av Olof von Dalin (1708—1763).
63. **Du med trängtande rop.** Texten är en översättning av J. H. Kellgren. Melodin av Olof Ahlström.
64. **Den blomstertid.** Israel Kolmodins (1643—1709) sommarpsalm.
65. **Du som av skönhet och behagen.** Texten av J.

Sid.

- H. Kellgren (1751—1795) till en rondomelodi som ej är av Ahlström.
66. **Döden han är en jägare snäll.** Svensk soldatvisa från trettioåriga kriget.
67. **På ärans svåra bana.** Översättning av en latinsk visa från medeltiden.
68. **Den signade dag.** Medeltida svensk visa, den s. k. Kristliga dagvisan.
69. **Klagovisa denna korta och kalla vår.** Visa av Lars Wivallius (1605—1669) till Dagvisans melodi.
70. **Astolfskvädet.** Ur P. D. A. Atterboms (1790—1855) sagospel Lycksalighetens Ö med en äldre folkvisa som förebild.
71. **Det band som tvinnas.** Visan bygger på ett avsnitt ur den medeltida danska rimkrönikan. Margareta är den berömda "Kung Byxlös", drottning av Sverige, Norge och Danmark och dotter till Valdemar Atterdag.
72. **Sæterjentens söndag.** Text av Jörgen Moe (1813—1882) och melodi av Ole Bull (1810—1880).
74. **Hört har jag från fordom tid.** Del av ett ålderdomligt kväde från Färöarna, som handlar om den kända sagohjälten Sigurd Fafnersbane. Grane är Sigurds häst.
75. **Ja hjemme er det dog allerbest.** Norsk visa från 1800-talet.
76. **Viljen i lyssna till kvädet mitt.** Färöisk dansvisa om den norske konungen Olaf Tryggvason (963—1000?).
77. **Min Mand han var en Sømand.** Dansk sjömansvisa av yngre datum.
78. **Moder er der Engle.** Dansk visa med text och melodi av W. Barbieri.
79. **Op kaunis kesälta.** Finsk folkvisa.

Sid.

80. **Lykkeliten.** Norsk visa med text och melodi av "Lyktemanden" (Frimann Clasen, f. 1894).
81. **Tuoll' on mun kultani** (Fjärran han dröjer). Finsk folkvisa.
83. **Det var en Lørdag Aften.** Dansk folkvisa.
84. **Eg veit ei liti gjente.** Norsk visa av Schirmer.
85. **En Sømands Brud har Bølgen kjær.** Dansk visa med text av Thomas Overskou (1798—1873).
86. **Om bland tusen stjärnor.** Songe av C. J. L. Almqvist (1793—1866).
87. **Se det summer af Sol.** Majvisa av Holger Drachmann (1846—1908).
88. **Dold mellan furorna.** Finsk folkmelodi med text av Yrjö Koskinen (1830—1903).
89. **Millom bakkar og berg.** Norsk folkmelodi med text av Ivar Aasen (1813—1896).
90. **Arvon mekin ansaitsemme.** Finsk visa med text av Jaakko Juteini (1781—1855). Översättning av Bertil Molde.
92. **Hvor i verden jeg går.** Norsk visa.
93. **Ríðum, ríðum og rekum yfir sandinn.** Isländsk visa med text av Grimur Thomsen. Melodin av Sigvaldi Kaldalóns.

I svensk prosaöversättning lyder visan sålunda: 1. Ridom, ridom och farom över sanden, solen går ner vid Arnarfell. Här är mången osalig ande i rörelse, sedan det börjat skymma över jökelslätten. Gud lede gångaren min, dryg blir den sista etappen. 2. Sch, sch, sch, sch, tjöt räven i stenbacken, hon vill väta sin torra gom i blod. Eller också var det någon som ropade med en underligt grov mansröst. Fredlösa i Odaðahraun hålla kanske på att driva in boskap i hemlighet. 3. Ridom, ridom och farom över sanden. Skymningen börjar sjunka över Herðubreið. Älvdrottningen håller på att bets-

Sid.

- la sin häst, ej är det gott att möta henne. Den vackraste hästen ville jag ge för att vara kommen ned till nattkvarteret.
94. **Jag gungar i högsta grenen.** En sommardag i Kangasala av Z. Topelius (1818—1898). Melodin av G. Linsén (1785—1848).
95. **Jo Karjalan kunnaila.** Finsk visa av Valter Juva (1865—1922) till en folkmelodi.
96. **Se Norges blomsterdal.** Norsk visa av Andreas Aabel (1836—1901).
98. **Blant alle lande i øst og vest.** Norsk visa av O. Vig (1824—1857). Mel. av H. M. Hansen.
99. **No ser eg atter slike fjell og daler.** Ved Rondane av A. O. Vinje (1818—1845) med melodi av Edv. Grieg (1843—1907).
101. **Det er min sjel en frydfull trang.** Visa av Henrik Wergeland (1808—1845) med melodi av A. T. Grétry.
102. **Der er et yndigt Land.** Danmarks nationalsång med text av A. Oehlenschläger (1779—1850) och mel. av H. E. Krøyer (1798—1879).
103. **Vårt land.** Finlands nationalsång av J. L. Runeberg (1804—1877) med melodi av F. Pacius 1809—1891). Finsk översättning av P. Cajander (1846—1913).
105. **O Guð vors lands.** Islands nationalsång av Matthias Jochumsson med melodi av Sveinbjörn Sveinbjörnsson (1847—1927). Sjöngs första gången 1874 vid Islands 1000-årsjubileum. Svensk översättning av Åke V. Ström.
107. **Ja vi elsker.** Norges nationalsång med text av Bj. Björnson (1832—1910) och melodi av R. Nordraak (1842—1866).
108. **Du gamla, du fria.** Sveriges nationalsång av R. Dybeck (1811—1877) till melodin till den gamla visan om mötet vid båren.

FÖRKLARINGAR

till några danska och norska ord.

<i>blöt</i> (no.)	mjuk
<i>bårut</i> (no.)	böljande
<i>dont</i> (no.)	arbete
<i>fjåg</i> (no.)	glad
<i>fraadende</i> (da.)	skummande
<i>fro</i> (no.)	glad
<i>gjenta</i> (no.)	jänta
<i>grend</i> (no.)	bygd
<i>hyl</i> (da.)	tjut
<i>imens</i> (da.)	medan
<i>kav</i> (no.)	havsdjup
<i>kull</i> (no.)	kol
<i>kurv</i> (da.)	korg
<i>lava</i> (no.)	hänga i mängd
<i>nut</i> (no.)	topp
<i>ramme</i> (da.)	träffa
<i>raud</i> (no.)	röd
<i>rædsomt</i> (da.)	förskräckligt
<i>rødme</i> (da.)	rodna
<i>savne</i> (da.)	sakna
<i>skjebne</i> (no.)	öde
<i>skjønt</i> (no.)	fastän, änskönt
<i>sted</i> (da.)	plats
<i>syg</i> (da.)	sjuk
<i>tegn</i> (no.)	tecken
<i>tjønn</i> (no.)	tjärn
<i>tornyster</i> (da.)	tornister, proviantpåse
<i>tuft</i> (no.)	tomt
<i>vell</i> (no.)	avgrund
<i>vove</i> (da.)	våga

INNEHÅLLSFÖRTECKNING

Ack den som hade ändå	7
Ack huru snart våra sälla dar	11
Arvon mekin ansaitsemme	90
Blant alle lande i öst og vest	98
Bror Bellman	14
Clorinda jag ber dig	57
Da Lykkeliten kom til verden	80
De herdar och herdinnor	53
De lindar stå under borgatorn	70
Den blomstertid nu kommer	64
Den signade dag	68
Den som vill må i luften flyga	35
Der er et yndigt land	102
Der er min sjel en frydfull trang	101
Det band som tvinnas av strängar tre	71
Det stod en tall	21
Det står ett träd på min faders gård	41
Det var en god gammal bondeman	10
Dold mellan furorna	88
Du gamla, du fria	108
Du med trängtande rop	63
Du som av skönhet och behagen	65
Du å jag vi båda	8
Dä gör däsamma	5
Döden han är en jägare snäll	66
Eg veit ei liti jente	84
En gång i min ungdom	25
En Sømands Brud har Bølgen kær	85
En torr och kall vår gör sommaren kort ..	69
En vacker sommarafton	79
En är allén som råder	3
Fjärran han dröjer	81

Flickan hon gick sig ut om aftonstund . . .	56
Från Göteborg jag reste hit	27
Gaar jeg udi Skoven	37
Gråt ej mera moder kär	59
Gråten nu bröder	11
Gubben han sade till käringen sin	12
Gumman hade söner två	32
Han blåste i sin pipa	33
Har I något slipa här	25
Haven tack och godnatt	29
Hej vad det susar	6
Honkain keskellä mökkini seisoo	88
Hvor i verden jeg går	92
Hört har jag från fordom tid	74
Ja hjemme er det dog allerbest	75
Ja nu tør man jo sige	30
Ja, vi elsker dette landet	107
Jag gungar i högsta grenen	94
Jag går med ängslan ut och in	49
Jeg vil synge om en helt	19
Jo Karjalan kunnailla lehti puu	95
Kammeratens røde Næse	13
Klockan är elva slagen	16
Kråkedansen dansa vi	45
Kulna höst med regn och töcken	62
Käraste gök som gal uti fjärran	60
Lilla David Bagare	15
Långt bort i Karelen slå träden ut	95
Med famnen full av ett blomsterfång	52
Millom bakkar og berg	89
Min Mand han var en Sømand	77
Min Tornyster den er pakket	17
Minun kultani kaukana kukkuu	59
Moder, er der Engle	78
Molnen komma, molnen gå	15
Morfar hade en gammal rock	34
Måndag gör jag ingenting	16

Mårten Holk av ingen känd	13
Nils Båtsman han sålde sin enaste ko	28
No ser eg atter slike fjell	99
Nu alla goda vänners skål	18
Nu är kommen den lycklige tid	48
När månen vandrar	54
O du gode gamle Genralløjtnant Jansen ..	12
O Gud, du fosterlandets Gud	105
O Guð vors lands	105
O scholares voce pares	42
Oi maamme, Suomi	103
OF kaunis kesäilta	79
Ola lilla tog sin skrivarpenna	51
Om bland tusen stjärnor	86
På solen jeg ser	72
På ärans svåra bana	67
Ríðum, ríðum og rekum yfir sandinn	93
Sá ég spóa	20
Se det summer af Sol	87
Se Norges blomsterdal	96
Se vad jag fick uti min lilla hand	55
Skatan sitter på kyrketorn	44
Som stjärnor små	61
Stjúpmóðir, ráddu drauminn minn.....	47
Styvmoder, tyd du drömmen min	46
Så vilja vi dricka Ravel Barkares skål ...	22
Til min elskede Mand	39
Tomma glas i gott kalas	6
Tro ej, Cloris	50
Tuoll' on mun kultani	81
Tycker du om mej	24
Unga flicka i din vår	60
Ungersven talte till kärestan sin	43
Uppå stranden jag ensam sitter	39
Uti sitt hus satt Mattias	7
Va dä du	31
Vem kan segla förutan vind	36

Viljen I lyssna till kvädet mitt	76
Vårt land, vårt land	103
Yksin istun ja lauleskelen	38
A kjöre vatten	9
A våra bockar å våra getter	8
Älä itke äitini	58
Även vi förtjäna aktning	91

*Denna visbok kan rekvireras genom att på
Kursverksamhetens postgirokonto insättes
kr. 1:10 per önskat exemplar.*

*Kursverksamheten vid Stockholms Högskola,
Drottninggatan 120, Stockholm.
Tel. 30 11 60 (64). Postgiro: 568 08.*